

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE MEN OF EVERGREEN MOUNTAIN

THEIR

Love

NEST

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

FRANKIE LOVE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

aşk yuvaları

EVERGREEN DAĞI'NIN ADAMLARI

FRANKIE LOVE

contents

[Telif Hakkı](#)
[Hakkında](#)

1. [Char](#)
2. [Ayı](#)
3. [Char](#)
4. [Char](#)
5. [Ayı](#)
6. [Char](#)
7. [Char](#)
8. [Char](#)
9. [Ayı](#)

[Sonsöz](#)
[Yazar Hakkında](#)

copyright

Paula's Editing tarafından düzenlendi

Telif hakkı © ve 2024 by Frankie Love

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Frankie Love'dan ücretsiz buharlı bir okuma almak için [BURAYA](#) tıklayın!

about

Char işsiz kaldığında ve kendine yumuşak bir yer aradığında, kendini Ayı ile bir Aşk Yuvası'nda bulacağını hiç düşünmemiştir.

Kadın ömür boyu mutluluk istiyor ama adam sonsuza dek mutluluk diye bir şey olduğundan pek emin değil.

Çok geç olmadan iki kalp bir araya gelebilecek mi?

Burası, erkeklerin kadınlarını yatağa atmaya hazır olduğu vahşi, bereketli topraklar.

Takılmak ya da tek gecelik ilişki yok.

Burada, Evergreen Dağları'nda erkekler son derece sadıktır.

Burada aşk ömür boyu sürer

BİR char

Benzin göstergesinin ibresi gittikçe alçalıyor ve beni her an arabamın tekleyip öleceği ve beni bu taşra yolunun kenarında mahsur bırakacağı konusunda endişelendiriyor.

Hayatım için yeni bir plan yaparken Savvy ve Hunter'ın buraya gelmem için ısrar etmesine minnettarım. Savvy'nin eskiden çalıştığı ve benim de müdürlüğünü yaptığım eski lokanta kapandı. Sırtımı dayayabileceğim bir ailem olmadığı için Savvy ve yeni kocası benim koruyucu meleklerimmiş gibi hissediyorum.

Yolun sonuna ulaşıyorum ve arabanın motoru kapanıyor, neyse ki benzinim bittiği için değil, ben istediğim için. En yakın benzin istasyonunda fazladan bir galon bile alamayacağıma dair endişemi belirten bir mesaj attığımda Hunter bir sonraki benzin istasyonuna gitmeme yardımcı olmak için bir bidon dolusu yakıtı olduğunu söyledi.

Arabadan inip temiz orman havasını içime çekerken güneş yüzümde parlıyor. Savvy'nin burada sahip olduğu şeyi inanılmaz kıskanıyorum. Bunu bilmesine asla izin vermem ama onun ateşli, seksi bir dağ adamı tarafından kapılma masalı benim de başıma gelmesini istediğim bir şey. Ama yıldırım asla iki kere çarpmaz. Öyle ya da böyle kendiminkini bulmak zorundayım.

Hunter ve Savvy'nin Evergreen Vadisi'nde hızla genişleyen bu sevimli küçük kulübeleri var. Hunter'ın marangozluk yeteneği var ve bunu evlerinde ve büyüyen küçük ailelerinde kullanıyor: Savvy verandaya çıktığında bunu hatırlıyorum, adımlarında bir bahar ve kendisi biraz dağınık. Yeni anne olmak herkese bunu yapar.

Sonra tatlı bir barbekü kokusuyla midem guruldamaya başlıyor. Ramen ve fıstık ezmeli sandviçten oluşan bir diyet insana bunu yaptırıyor. O anda canım et çekti.

"Char, başarmışsın. Araban bozulmadı!"

Savvy dışarı fırlıyor, çok hızlı değil ve kollarını bana doluyor.

"Şükürler olsun. Gerçi bence tek bir yanlış dönüş yapmak bile bunu değiştirebilirdi."

Bana bakıyor, muhtemelen yorgun gözlerimi ve makyajsız halimi görüyor. "Cehennem gibi sert görünüyorsun kızım."

"Teşekkürler, bunu belirtmenize gerek yoktu."

Başını sallıyor ve bana o her zamanki küstah bakışını atıyor.

Duraksadım. "Özür dilerim, gerçekten çok zor oldu. Seni terslemek istememiştim. İyi niyetli olduğumu biliyorum."

Savvy ve benim pek çok ortak noktamız var. Bizler, saygı bekleyen ama bunu hak etmek için hiçbir şey yapmayan kontrolcü ebeveynlere sahip parçalanmış evlerden geldik. Lokantaya ilk başladığında ona göz kulak olmaya çalıştım ve sanırım biraz yıpratıcı görünmüş olabilirim. Ama bu artık geçmişte kaldı ve kısa sürede en iyi arkadaşım oldu.

"Bunun için endişelenme. Senin için her şeyin zor olduğunu biliyorum, Char." Gülümsüyor ve bana kardeşçe sarılıyor. "Hunter arka tarafta. Eminim kokusunu alıyordur, biraz göğüs eti tıttırıyor."

"Tanrım, kesinlikle kokusunu alabiliyorum. Daha ne kadar beklemem gerekiyor? Bu bana ne kadar aç olduğumu hatırlattı."

Telefonunu kısa bir süreliğine çıkarıyor. "Bana en son söylediğine göre, yaklaşık bir saat içinde hazır olacak. Eğer gerçekten bekleyemeyecekseniz biraz makarna ve patates salatası var."

Sırıttıyorum. "Lokantanın gizli tarifini de yanında götürüyorsun demek?"

"İyi bir tarif iyi bir tariftir. Yağlı bir kaşık ya da beş yıldızlı bir restorandan gelmesi fark etmez."

Arkamdan gelen başka bir aracın gürültüsünü duyuyorum. Savvy Evergreen Vadisi'ne taşındığından beri benim dışımda pek çok arkadaş edindi, çoğunlukla Hunter sayesinde, ama bugün onlardan herhangi biriyle tanışmayı beklemiyordum.

Gözlerim arkamdaki büyük yeşil kamyonete takılıyor. Anlayabildiğim kadarıyla arazide çok yıpranmış ama motorunu duyunca gerçekten önemli olan yerlere özen gösterildiğini anladım. Kamyon meraklısı falan olduğumdan değil, ama lokantaya bir kamyonetle gelen herkes

Tertemiz görünen bir pikap genellikle sorunlu bir müşteri oluyordu, bu yüzden bu tipe karşı biraz önyargı geliştirmiştım.

Sürücü tarafından kimin çıktığını gördüğümde aklıma gelen son şey önyargı oluyor. Kestane saçlı, fıçı gövdeli biri dışarı çıkıyor - ve adamım, ne adam. Kocaman mavi gözleri, yumuşak bakışları ve birazcık seksi kirli sakalı olan kare bir çenesi var. Onu gördüğümde vuruluyorum ve birden keşke makyaj yapsaydım diyorum.

"Bana misafir geleceğini söylememiştin," diye fısıldıyorum Savvy'ye.

"Olmaz demedim. Bear iyi insanlar. Bu konuda fazla endişelenmeyin."

Ayı mı? Ormanda bir erkekle ya da bir ayıyla yalnız kalsaydım, bu seksi adama bir kez baktığımda neyi seçeceğimi biliyorum.

Bear bana doğru bakıyor ve çok geçmeden göz göze geliyoruz. Şu anda kendimi korkunç derecede yetersiz hissediyorum. Makyajımı yapmamak ve en iyi kıyafetlerimi giymemek de nereden çıktı? Eski püskü bir tişört ve daha da eski bir kot pantolon, hayallerimin erkeğiyle yüz yüze geldiğimde giymem gereken şeyler değil.

"İyi günler, Savvy."

"Sen de öyle, Ayı. Toprak yollar sana iyi geliyor mu?"

Bize yaklaşıyor, gözleri hâlâ bana kilitlenmiş. "Herhangi birine davranabileceği kadar iyi. Ve hala kullandığım bazı otoyollardan daha iyi."

Savvy kıkırdar. "Bir şehir kızı olarak size her şeyi anlatabilirim."

"Peki bu yanındaki kim Savvy? Farlara yakalanmış bir geyik gibi bana bakan ama yanaklarında büyüleyici bir pembe ton olan?"

Bunu söylediğinde tonu daha da kızarıyor. "Um, uh..." Kelimelerim arasında tökezliyorum.

Savvy, yani kanat kadın, kendimi çok fazla aptal durumuna düşürmemi engelliyor. "Bu arkadaşım Char."

"Char, ha?"

"Charlene'in kısaltması," diyorum, belagat benden kaçmaya devam ediyor. "Char sevimli bir takma ad."

Yutkunuyorum ve gergin bir enkaz gibi ona bakmaya devam ediyorum.

"Tüm yeni arkadaşların bu kadar sevimli mi Savvy?"

"Güzel, ha?" Kirli sakalını okşuyor. "Daha önce kimse bana böyle dememişti ama yine de bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

Savvy başını sallıyor. "Hunter'ın arkadaşları yeterince iyi. Ama Bear'ı diğerlerinden daha iyi bulacağını tahmin ediyorum."

"Savvy!" Kulübenin diğer tarafından duyuyorum. "Nate... biraz iş yapıyor. Ve şu anda yemek pişirirken bunu benim halletmemin pek sağlıklı olacağını sanmıyorum."

Arkadaşım kıkırdıyor. "Benim gidip annelik işlerini halletmem lazım. Siz ikiniz konuşmaya devam edebilirsiniz. Şaperonluk için bana ihtiyacınız olduğunu sanmıyorum."

Savvy kaçıyor ve beni en iyi yollarla yemek isteyen bu büyük kötü Ayı ile baş başa bırakıyor. Sanırım biraz daha refakatçi ile idare edebilirdim, ama hayatta kalacağım.

"Hunter'ın arkadaşı mısınız?" Etrafta volta atarak, gergin bir şekilde ve her şeyi daha da berbat etmek istemeyerek soruyorum.

"Ben de Savvy'nin olduğumu düşünmek istiyorum. Ve diğer pek çok insanın." Yavaşça kulübenin yan tarafına doğru yürümeye başladı ve ben de onu takip ettim. "Ve belki de daha yeni tanıdıklarımla daha fazla olmak isterim."

"Dalga geçmiyorsun, değil mi?"

"Hey, istediğin bir şey tam önünde duruyorsa, çok fazla soru sorma. Al onu."

Ahşap bir sundurmaya doğru ilerledik... Sundurma mı? Platform mu? Uсталıkla yapılmış: Hunter'ın marangozluktaki uzmanlığı düşünüldüğünde hiç de şaşırtıcı değil ama sadece bakarak amacını çözemedim. Banklardan oluşan bir oturma halkası, bir giriş ve korkulukları var.

Bear diz çöküp elini bazı pürüzlü eklemlerin üzerinde gezdiriyor. "Evet, hava koşullarına karşı bir kat daha yalıtım yaparsak bu uzun ömürlü olur."

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Başını sallıyor. "İnşa edilmesine yardım ediyorum, umarım ederim." "Ne yapacağımı şaşırdım."

"Bu bir çardak."

Omuz silkiyorum. "Çardakların tavanı yok mu?"

"İnşaatin ortasında bir çardak. Burada olmamın nedeni de bu; Hunter'ın destek kirişlerini kaldırmasına ve nihayet çatıyı koymasına yardım edeceğim. Yaptığı işi görmelisin. Tam bir sanat eseri."

"Çok tatlısın. Ona bu konuda yardımcı olman."

"Neden ona yardım etmeyeyim ki? O benim kardeşime en yakın olan şey." "Gerçek bir ailen yok mu?"

"Bu zaman diliminde hiç kalmadı. Aile senin ne yaptığındır zaten." Ahşap işlerini incelerken duraksıyor ve bana şakacı bir sırıtış fırlatıyor. "Neden? Bir tane mi başlatmak istiyorsun?"

Hafifçe panikleyerek donup kaldım. "Ne? Şu anda mı?"

"Evet, hemen şimdi. Seni bir şeyin üzerine yatıracağım ve Savvy ile Hunter'ın önünde seni alacağım."

Sesli bir şekilde yutkunuyorum.

"Şaka yapıyorum. Çok fazla, çok hızlı olduysa özür dilerim," diyor, dağınık saçlarını gözlerinden dışarı iterek.

"Hayır, hayır, sorun değil. Sadece biraz gerginim. Buraya gelirken kendimi tam olarak 'yeni biriyle tanışıyorum' havasına sokmamıştım."

"Sen olduğun gibi iyisin, Char."

Yarım çardağa yaslandım ve Savvy ile Hunter'a doğru baktım. İlki temizliğini yeni bitirmişti ve onların sohbet ettiklerini, birbirlerine gülüp gülümsediklerini gördüm.

Kıskançlık yine beni dürtüyor. Onların sahip olduğu şeyi çok istiyorum.

Bear tüm bu beni rayların üzerinden geçirme olayıyla ilgili şaka yapıyordu, ama doğruyu söylemek gerekirse? Bu kadar çılgınca bir şeyi kabul etmem için beni ikna etmesi gerekeceğini sanmıyorum.

Özellikle de onun gibi bir adamla. Şefkatli bir tatlılık, ama aynı zamanda inkar edilemez bir güç.

O mükemmel bir adam ve ben burada, en dip noktadayım.

Hayat bazen çok acımasız olabiliyor.

İKİ ay1

Lanet olsun, kim bu kadın ve nereden geldi?

Bugünün sıkı bir çalışma günü olması gerekiyordu. Bu çardağı tamamlayın ve Hunter'ın bana yardım etmem için her zaman rüşvet olarak verdiği gizli aile tarifi göğüs etinden biraz yiyin.

Char, göğüs etinin olabileceğinden daha lezzetli görünüyor ve o göğüs eti şimdiye kadar yediklerimin en iyisi ve çok iyi göğüs eti yedim.

Güzelliği şu anda ham ve bunun onu utandırdığını söyleyebilsem de, onu böyle seviyorum. Kıvrımlı vücudunu o kot pantolonun içinde olduğu gibi görebiliyorum, uzun, dalgalı kahverengi-siyah saçları sırtından aşağı dalgalar halinde iniyor. Yüzünü çok güzel bir şekilde çerçeveleyiyor, yüz hatları onun kadar yumuşak ve ela gözleri utangaç bir şekilde bana bakıyor. Gergin gülümsemesi tatlı, ama olabileceğine inandığı kadar mükemmel olamayacağına dair endişelerini aştığında orada biraz ateş olacağını şimdiden söyleyebilirim.

O zaten mükemmel ve sanırım ona söylemekte ısrar edersem, bu biraz ürkütücü gelmeye başlayabilir.

Daha da kalınlaştırmak yerine, buraya gelme sebebim olan Hunter'ın inşa etmekte olduğu çardağa odaklanmaya çalışıyorum. Ellerimi ahşabın üzerinde gezdirerek herhangi bir sorunlu eğiklik ya da kusur olup olmadığına bakıyorum.

"Sen de Hunter gibi marangoz musun?" Char beni takip ederken soruyor, benim başka şeylerle ilgilenmemle ilgileniyor.

"O kadar da değil. İkimiz de odun kesmeyi biliyoruz, sadece çok farklı amaçlar için. Bunu yaparak nasıl bir şeyler yapacağını biliyor. Ben sadece nasıl

ağaçları yıkmak."

Gülüyor. "Sen bir oduncu musun?"

"Aşağı yukarı. Bu neden komik?"

"Biz şehirli tipler, programcı ve yazılımcı gibi mesleklere sahip, kabarık sakalları, fanilaları, tulumları ve yün şapkalarıyla dolaşan bir sürü aptal adam görüyoruz. Ağaç kesmek için gereken vücuda sahip olmanın dışında her yönden odunculara benziyorlar. Tıpkı senin gibi."

Sırıttırım. "Fark ettiğin için minnettarım."

"Hey, hoşuma giden bir şey gördüğümde ben de peşinden gitmeliyim." İkimiz de gülüyoruz.

"Lokantada beklediğim onca özentiden sonra gidip gerçeğiyle karşılaşmam çok komik."

"Sence sakalımı uzatmalı mıyım?"

"Yani, şu anki halini seviyorum ama biraz bıyık da fena olmazdı."

"Motorlu testere ile ağır işler yaptığımda, ağır iş maskesi takıyorum. Sonuçta ciğerlerimi talaşla doldurmak istemiyorum. Büyük, kalın bir sakal onu doğru takmama izin vermez. Belki değiştirme zamanı geldiğinde daha sakal dostu bir tane bulurum, ama sonuçta pragmatist biriyim: Benim için işe yarayan bir şeyi bozmak istemiyorum."

Çardağın ahşabını incelememi yakından takip ediyor, hala bir şeylerle çok ilgilenmemle çok ilgileniyor.

"Sanırım tüm bu talaşa karşı temiz bir açık hava var," diyor. "Bu kadar uzun süre şehirde kaldıktan sonra bu kadar temiz hissetmek gerçekten hoşuma gidiyor."

"Göğüs etinin kokusundan havanın tadını alabiliyor musun?" Bana şakacı bir bakış attı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Belki de sen düşündüğünden daha fazla Evergreen Vadisi kızısın, Char. Burası farklı. Daha yavaş bir tempo. Daha az insan var ama onları daha çok tanıyorum."

"Belki de öyleyimdir. Buraya hayatımda ne yaptığımı anlamaya çalışmak için geldim. Şu anda hiçbir fikrim yok."

"Rüya yok mu?"

"Sayılır mı? Bilmiyorum. Tüm bunları gerçekten düşünecek kadar yavaşlayamadım. İşten işe koşturuyorum ve çalışmadığım zamanlar da oluyor."

Elimi bir sonraki tahta parçasının üzerinde gezdirirken durdum. Bir şey gömleğime yapıştı. İçgüdülerim beni ele geçirdi, sadece güç vermeye çalıştım, o ve

Sonra hatamı fark ettim.

"Dikkat et, gömleğin... Olamaz," diyor Char, uyarısı için yarım saniye geç kalmış.

Önce suçluya bakıyorum. Sonuna kadar çakılmamış bir çivi. Hunter ya da ben burada bir hata yaptık ve bunu düzeltmek zorundayız.

"Olamaz, fanilanda bir delik var," diyor Char. Ben de onun endişeli ifadesini doğruluyorum.

"Kahretsin, bu gömleği gerçekten çok sevdim."

"Düzeltilbilir" diyor. "Henüz geçmiş zaman kipinde konuşmayın."

"En yakın terzi şehirde ve bir gömlek için o kadar uzağa gidecek sabrım olduğunu sanmıyorum."

"Hiçbir yere gitmene gerek yok. Burada kal." Çardaktan inip arabasına doğru koşar. Pembe bir kanvas çantayla geri gelmeden önce arabayı karıştırıyor. "Gömleğini çıkar."

Gülümsemem genişliyor. "Bu kadar açık sözlü olmak istemediğini sanıyordum."

Kıpkırmızı kesiliyor, birden ne dediğini fark ediyor. "Şey, sen onu giyerken iğne işi yapamam. Keskin şeylerle defalarca dürtülmekten hoşlanmıyorsan tabii."

"Seninle her şeyi denerim bebeğim." Gömleğimin düğmelerini açıyorum ve ikimiz de çardağın yanındaki piknik masalarından birinde çok daha düz bir yüzeye çıkıyoruz.

Delige odaklanıp bir iğne ve iplik çıkararak onu yerleştiriyor. "Senin gibi şehirli bir kızın terzi olmasını beklemiyordum."

"Beş parasızım ve uzun zamandır öyleyim. Eğer büyükannem bana çocukken iğne kullanmayı öğretmeseydi daha da meteliksiz olurdu. Çöpten pek çok giysi kurtardım ve bunu her yaptığımda onları onarmak için biraz para biriktiriyorum."

İşe koyulur, faniladaki deliği kapatır, asi tırnağın neden olduğu yırtığı onarır.

Onu odaklanmış bir şekilde izliyorum. Bunu yapmaktan keyif alıyor. "Hiç bu işte kariyer yapmayı düşündün mü?"

"Kıyafetleri onarabilirim ama insanların istediği çoğunlukla yeni şeyler yapmak için iğne işi yapabilenler ve ben bunu nasıl yapacağımdan pek emin değilim."

"Tamir konusunda yeteneklisin. Bunu başka şeylere de kolayca aktarabileceğini düşünüyorum."

"Bir kursa falan gitmem gerek. Ya da kendi kendime öğretmek için çok fazla boş zamanım olması. Ve bunlar için ne param ne de zamanım var."

"Sadece bunları yapabilmeniz için zaman ayırmanıza yardımcı olunması gerekiyor."

"İşte oldu," diyor işini tamamlarken. "Mükemmel bir onarım değil ama yeterince yakın olduğunu söyleyebilirim. Dürüst olmak gerekirse, ona biraz karakter katıyor."

Çalışmalarını inceliyorum. "Neredeyse yeni kadar iyi. Ve burada, ormanda, bir şey çok bozulmamış görünüyorsa, yersizdir. Görünüşünü beğendim. Teşekkürler, Char."

Övgülerime gülümsüyor, sonra karşısında gömleksiz olduğumu fark ediyor ve çıplak göğsüme bakıyor. Benden gömleğimi tamamen fedakârca nedenlerle çıkarmamı istediğinde yalan söylemiyordu, ama şimdi sadece diğer faydaların tadını çıkarıyor. Fanilamı giymeme yardım ediyor ama sonra düğmeleri benim yerime iliklemeye başlıyor. Bir erkek olarak bu konuda yardıma ihtiyaç duyacak kadar işe yaramaz değilim ama onu durduracak da değilim. Dokunuşunun göğsümden aşağı inmesi, kaba saçlarımın arasından beni gıdıklaması hoşuma gidiyor.

"Yemek hazır," diye anons ediyor Savvy, bize doğru yürürken ve Char'ın beni okşadığı sahneyi görünce. "Ve görünüşe göre siz ikiniz birbirinizi tanımak için hiç vakit kaybetmiyorsunuz."

İkimiz de gergin bir şekilde ona doğru sırtıyoruz. Char arkadaşına başıyla selam veriyor. "Hey, bizi yalnız bıraktığında seni duydum. Bunu beklemediğini söyleyemezsin, Savvy."

Tek bildiğim, Char gibi güzel bir kadınla tanışacağıma hiç inanmadığım ve bundan sonra ne bekleyeceğimi bilmediğim.

Ama öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

ÜÇ char

Savvy ve Hunter ile harika bir akşam yemeği yedik. Şimdiye kadar yediğim en iyi kuru fasulyeyi yaptı ve brokoli güvecini ikinci ve üçüncü kez istememi sağladı.

Yakında, depoda yiyecek varken, çardağı bitirme çalışmaları başlar. Bugün çatısı için destek kirişlerini yerleştireceğiz.

Buraya bir şeyler yapmaya yardım etmek için gelmedim. Kendimi her zaman inşaat işlerinde işe yaramaz biri olarak görmüşümdür ama bir çardak inşa etmek ağır tahtaları kaldırmaktan daha fazlasını gerektirir. Bu işin çoğunu Hunter ve Bear yaptı, ikisi de güneş batarken gömleklerini çıkarıp kocaman tahta yığınlarını kaldırdılar. Böylece Savvy ve bana da onlara aletlerini ve ihtiyaç duydukları çivi ve vidaları vermek kaldı.

Çoğunlukla ben. Savvy'nin yeni doğmuş bir bebeği var ve bu sürekli ilgi gerektiriyor. Bu konuda biraz stresli görünüyor, ama telaşlı olmasına rağmen çok mutlu. Onun adına ben de mutluyum ama keşke ben olsaydım.

Belki bez değiştirme ve diğer zorluklar değil ama bu, beraberinde gelen diğer tüm keyifler için ödenecek küçük bir bedel.

Karanlık çöküyor ve çardak üzerindeki çalışmalar yavaşlıyor. Tüm alet ve malzemeleri kaldırmaya başladığımızda Hunter, "Her şeyi göremezsem mutlu olacağımdan daha fazla hata yapacağız," diyor.

Kısa süre sonra herkes bir şenlik ateşinin etrafında dinleniyor, bebek Nate Savvy'nin göğsünde dinleniyordu. Sakin ve huzurluydu, şehirde yaşadığım her şeyden daha sessizdi.

"Burada ne işin var senin?" Bear soruyor. Hunter ve Savvy'nin duyma mesafesinin dışındayız, bu yüzden konuşmamız sadece kendimiz için. "Sadece Savvy'yi görmek için mi?"

Uzun bir iç geçirdim. "Bir süre onlarla kalacağım. İşler zorlaştı, işsizim ve param yok."

"Vay be. Böyle bir yardımı kolayca kabul edecek bir tipe benzemiyorsun."

"Ben değilim. Ama başka seçeneğim de yok. Arabamla yaşamaya başlamak istemiyorum. Benzin parasını bile karşılayamıyorum."

Bear gözlerini Hunter'ın kulübesine dikeyor. "Kulübeyi genişletmenin bir sonraki projemiz olacağını biliyorum ama şu anda sizi alacak yerleri olduğunu sanmıyorum."

"Savvy'nin oturma odasına kurmam için bir havalı yatağı var. Ya da kanepeyi alabilirim. Hangisi benim için daha rahat olursa, dedi."

"İkisi de kulağa rahat gelmiyor."

"Hey, şu havalı yataklar oldukça güzel olabiliyor. Bazı insanlar onları gerçek yatakları olarak kullanıyor."

"Bu daha çok kendinize biraz yer açmakla ilgili. Onlar yeni doğmuş bebekleri olan evli bir çift. Siz fazladan bir insansınız. Fazlaymışsınız ve orada olmamanız gerekiyormuş gibi hissedeceksiniz."

"Şey, evet. Ama bu konuda fazla seçeneğim yok. Bu sadece ayaklarımın üzerinde durmama yardımcı olmak için."

Duraksıyor, belli ki düşüncelerini toparlıyor. "Neden gelip benimle kalmıyorsun?"

Yutkunuyorum. "Gerçekten mi?"

"Evet, fazladan birkaç odam var ve hatta bir tanesinde gerçek bir yatak bile var. Burası yalnız bir yer ve her sabah uyanmak için dost bir yüze ihtiyacım var."

"Seninle yeni tanıştım."

Çenesini ovuşturuyor. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, muhtemelen düğünlerinde kısa bir süre tanıştık ve tüm düğünlerde olduğu gibi her şey çok yoğun olduğu için birbirimizi gözden kaçırdık?"

"Seni gördüğümü unutacağımı sanmıyorum, Bear."

"Ve seni görmeyi unutacağımı da sanmıyorum, ama işte buradayız." Ayağa kalktı. "Hadi gel. Bu gece benimle eve gel. Eğer kendini rahatsız hissedersen, Savvy ve Hunter'a geri dönebilirsin. Orası senin için muhtemelen daha uygun."

Söz konusu erkekler olduğunda her yetişkin kadının her zaman endişeleri vardır. Gerçek niyetlerini, erkeklerin kendilerini dışarıya sundukları kadar tatlı olup olmadıklarını merak ederler. Bir seri katil olmalarından ya da daha da sapkın niyetleri olmasından endişe duyarlar.

Ama Bear'ı gördüğümde sadece tatlılık hissediyorum. Nazik bir adam.

İkimiz arasında kesin bir çekim var. İkimiz de birbirimizi çok istiyoruz. Bu açıkça, bu arzuları keşfetmek için yalnız kalmamız için bir girişim, ama bana yardım etmek için meşru bir istek de var.

"Pekâlâ," diyorum şüphelerimi bastırarak. "Evini kontrol edeceğim."

Kalkıp ev sahiplerimize yaklaşıyoruz.

"Savvy, sanırım Bear'ın benim için daha fazla odası olup olmadığına bakacağım." Kaşı havaya kalktı. "Bu oldukça hızlı ilerliyor."

"Aramızda da işler hızlı ilerledi bebeğim," diye ekliyor Hunter.

"Fazladan bir yatak odam ve banyom var," diyor Bear. "Char teklifiniz için çok minnettar görünüyor ve gördüklerini beğenmezse teklifinizi kabul edebilir. Ama ona yardım ederek size de yardım edebileceğimi düşündüm. Bence herkes için daha iyi olur."

Hunter başını sallıyor. Onun onayı çok şey ifade ediyor. Savvy ona güveniyor, bu yüzden ben de ona güveniyorum ve Bear'ı hepimizden daha iyi tanıyor. "Benzin mi lazım Char?" Zıplıyor ve evin yanından bir bidon alıp getiriyor.

"Bu ne kadar?"

"Yaklaşık beş galon. Arabanız görüldüğünden çok daha kötü bir kilometreye sahip değilse, sizi burayla Bear's arasında yaklaşık yirmi kez götürür."

"Teşekkürler Hunter," diyorum ve alıyorum.

Depomu doldurmaya gidiyorum, Bear da eşyalarını topluyor.

Savvy ve Hunter gülümseyerek sohbet ediyor, bize doğru bakıyorlar. Bir yanım tüm bunları onların planlayıp planlamadığını merak ediyor, sanki tüm bunlar Bear ve beni bir araya getirmek için karmaşık bir komploymuş, onlar çöpçatanlık yapıyormuş gibi.

Eğer öyleyse, kartlarını mükemmel oynamış olabilirler.

* * *

Ormanın içinden Bear'ın kamyonetini takip ettim. Yolculuğumuz sırasında Evergreen Vadisi'nin ana caddesinden geçerken aslında o kadar da uzakta değiliz. Görünüşe göre

Küçük bir kasabanın özeti niteliğinde olan küçük, şirin bir yer.

Hunter'ınki onun için giderek büyüyen bir gurur projesi olsa da Bear'ın kulübesi bana Hunter'inkinden daha lüks geliyor. Bear'ınki çoktan tamamlandı. Bir tepenin üzerinde yer alıyor, geniş bir sundurma etrafını sarıyor, rustik ahşap kirişler onu ayakta tutuyor. Sabah orayı kontrol etmek için bir not alıyorum, çünkü manzaranın kesinlikle muhteşem olmasını bekliyorum.

Zaten büyük bir aile için oldukça büyük bir kulübe ve Bear'ın neden burada yalnız yaşadığını merak ediyorum. Burası ailesine mi aitti ve ona miras mı kaldı?

Arabamdan çıkıyorum, çantam yanımda ve Bear onu takip etmem için bana el sallıyor. "Kaleme hoş geldin bebeğim. Kendini evinde hisset."

Tertemiz kulübenin her tarafını kirletmemek için ayakkabılarımızı ve botlarımızı çıkararak eve giriyoruz.

Bear şöminenin başına geçip işe koyuluyor ve çok geçmeden evin ana odasında bir ateş canlanıyor, ortama ışık ve sıcaklık getiriyor. Şöminenin karşısında büyük, koyu kırmızı, pelüş deri bir kanepe var ve soğuk bir gecede onun yanında oturup sarıldığımı, onun beni ateşten daha fazla ısıttığını hayal ediyorum. Ateş çıtırdıyor ve her yer büyüleyici bir çam ve sedir kokusuna sahip. Burası daha önce bulduğum her yerden daha çok evim gibi hissettiriyor ve tam kırk beş saniyedir buradayım.

"Aşk Yuvası'na hoş geldiniz," diyor Bear sırtarak.

Bir kahkaha patlatıyorum. "Aşk Yuvası mı?"

"Buranın adı bu. Yıpratmayın."

"Böyle söyleyince kendine aşırı güvenen bir öğrenci derneği çocuğu gibi görüldüğünün farkında mısın?"

"Buraya ben isim vermedim. Annem burayı satın aldığı anda adı buydu."

"Ha?"

Kanepeye oturur. "Babamla aramızda kötü bir boşanma oldu. Paranın yarısını aldı ve bu kulübeyi ve etrafındaki birkaç dönümlük ormanlık alanı satın aldı. Eskiden çiftler için kiralık bir kulübeydi, baş başa vakit geçirebilecekleri romantik bir kaçamaktı. En azından böyle tanıtılıyordu. Ailelerin de kiralayabileceği pek çok oda var."

Kanepede ona katılıyorum. "Ve ilan edilen adı Aşk Yuvası mıydı?"

"Evet. Biraz bayat ama hoşuma gidiyor. Burada yalnız yaşadığım düşünüldüğünde kulağa garip geliyor, evet, ama bir gün bunun daha sağlıklı bir versiyonunu yapmayı umuyorum."

"Karını ve iki buçuk çocuğunu sevebileceğin bir yer mi?" Kaşını kaldırıyor. "Bir çocuğun yarısını nasıl alabilirim?" "Ortalamalarla ilgili bir şaka."

"Oh. Sanırım öyle, evet. Kendime ait bir aile kurmak. Hiç sahip olmadığım bir şey."

"Zor bir yetiştirme mi?"

"Pek çok insanın yaşadığını duyduğumdan daha zor değil. Ama mükemmel bir çocukluk geçirmiş biriyle karşılaşmak nadirdir." Derin düşüncelere dalmış bir halde arkasına yaslanıyor, yüzünde endişeli bir ifade belirliyor.

"Hmm?" Canlanıyorum. "Neden endişeleniyorsun ki? İstedğin şey pek çok insanın istediği şey. Bunda yanlış bir şey yok."

Bir süre sessiz kalır, düşünceleri içinde kaybolur. Herkesin konuşmak istemediği şeyler vardır. Zamanla, sanırım, onu rahatsız eden her neyse benimle konuşacaktır.

Şimdilik onu izliyorum, elime yaslanıyorum ve olduğu kişiye hayranlık duyuyorum. O harika bir adam ve şimdi onunla buraya gelmekte tereddüt ettiğim için kendimi tuhaf hissediyorum.

"Neye bakıyorsun?" diye soruyor şakacı bir şekilde, bana doğru bakarken. "Güzel bir adama."

"Kendimi asla güzel olarak tanımlamazdım ama iltifatı kabul ediyorum."

O da bana bakmaya devam ediyor, bakışlarımız sadece kısa bir göz kırpması için duruyor.

"Sen neye bakıyorsun?" Ben de karşılık verdim. "Yakışıklı bir kadına."

Sırıtiyorum. "Bu şekilde ters çevirdiğinde biraz daha yüklü oluyor, biliyorsun." "O zaman zeki olmak yerine sade olacağım. Güzel bir kadına bakıyorum.

Çok istediğim biri."

"Gözlerini senden alamadığına göre seni istiyor olmalı."

O eğiliyor. Eğiliyorum. Bu kaçınılmaz. Dudaklarımız buluşuyor ve birbirimizin içinde eriyoruz. Elektriksel mutluluk içimde dalgalanıyor, kalbim çarpıyor ve nabzım hızlanıyor. Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor, dokunuşu çok tatlı, çok güçlü.

Dudaklarımız buluşuyor, dillerimiz birbirine dolanıyor, diğerinin kıvrımlarını ve hatlarını öğreniyor, daha fazlası için özlem duyuyoruz.

Birbirimizi ilk gördüğümüz andan beri içimizdeki istek, birbirimize duyduğumuz ihtiyaç kaynayıp duruyordu. Ve biz de buna daha fazla karşı

koyamadık. Biz

Tek başımıza, şehvetlerimize düşkün olup olmamamız ve birbirimizi tam ve eksiksiz bir şekilde kucaklamamız konusunda hiçbir terbiye baskısı yoktur.

Gömleğinin düğmelerini açıyorum, tekrar gömleksiz olmasını istiyorum. Tişörtümü yukarı ve başımın üzerine çekmesi dışında beni durdurmuyor. Basit pamuklu sütyenim ve külotumdan kısa bir süre utandım. Keşke daha özel bir şey giyseydim. Yine de Bear umursamadığını kanıtladı ve bu onu daha da seksi yapıyor.

Beni olduğu gibi istiyor. Her türlü saçmalıktan arınmış olarak. Benim için saf, karmaşık olmayan bir arzusu var. Dünyada bundan daha cazip bir şey yok.

Elleri yanaklarımda, boynumda ve omuzlarımda geziniyor. Ardında tüylerimi diken diken eden bir iz ve şehvet bırakıyor. Sütyenime uzanıyor, kancasını açıyor ve göğüslerimin kabinin sıcak havasında serbest kalmasına izin veriyor. Her birinden bir avuç alıp sıkıyor, masaj yapıyor ve onları takdir ediyor.

Ona sarılıyorum, göğüslerimi yüzüne doğru sallıyorum, o da bunu mutlulukla kabul ediyor, meme uçlarımı emiyor, bunu yaparken içimden küçük sıcak mutluluk parçaları geçiyor.

"Tanrım, çok seksisin," diyor fırsat bulduğunda. "Sana yapmak istediğim şeyler..."

"Onları yapmanı istiyorum, Ayı. Göster bana."

Elleri vücudumdan aşağı, kot pantolonuma doğru kayıyor. Pantolonumu çıkarmasına yardım ediyorum, bacaklarımı açmasına izin veriyorum ve bacaklarıma dokunuşunun tadını çıkarıyorum. O da aynısını yapmama yardım ediyor, bacak dediği ağaç gövdelerini daha çok görüyor. İri bir adam, güçlü bir adam ve ben hâlâ daha fazlasını arzuluyorum.

Boxer külotunun içinden bile ne kadar sert olduğunu ve beni ne kadar arzuladığını hissedebiliyordum. Elimi hafifçe kumaşın üzerinde gezdirirken kıkırdıyorum ve onun avucumda zonkladığını hissediyorum. Onun kaslı tutuşu benim formumdan da aşağıya, külotuma doğru kayıyor. Beni iç çamaşırlarımın arasından hissediyor ve ben de onun yüzüne bakıyorum, dokunuşu güçlü ve tam da doğru yerde bana baskı yapıyor.

Külotumu bacaklarımdan aşağı sıyrıyorum, hiçbir şeyin yoğunluğunu azaltmadan bana sahip olmasını istiyorum. Bana yukarıdan aşağıya bakıyor, çıplak bedenimi inceliyor, gülümsüyor ve ereksiyonu daha da güçleniyor. Parmakları merkezime doğru kayıyor, klitorisimi gıdıklıyor, içimde kayıyor ve beni beklentiyle titretiyor. "Benim için çok ıslaksın bebeğim. Benim için çok hazırsın."

"Al beni," diye fısıldadım.

"Korunmaya ihtiyacım
var mı?"

"Sorun yok, endişelenmene gerek yok."

Bu kadar çabuk paylaştığımız güven güçlü, belki de ikimizin de ne kadar yoğun bir şekilde azgın olduğumuzdan biraz etkilenmiş olabilir. Aleti kıcımin yanaklarına srtnyor, bana duyduğu ihtiyaçla sertçe zonkluyor. Ellerinden biri sırtıma masaj yapıyor, diğerisi sıcak olduğumdan ve olacıklara hazır olduğumdan emin oluyor. Onu boyundan yakaladım. Dokunuşundan ne kadar keyif alsam da ona olan ihtiyacım o kadar yoğun ki ziyafetimizin ana yemeğini zlyorum.

Onu yarığıma doğru yönlendiriyorum, amımın dudaklarıyla alay ediyorum, başının içeri girmesine izin vermeden önce onu daha yakına çağırıyorum.

Lanet olsun. Beni çok iyi dolduruyor. Yerleşirken tüm benliğim onun etrafında sıkışıyor, iki cinsiyetimiz birbiri için yaratılmış. Birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz, kendimizden geçiyoruz.

Onun üzerinde aşağı yukarı gidip gelmeye başladığımda, sevişmemizin sıcak sürtünmesi sırasında içime yayılan yakıcı mutluluğu daha çok fark ediyorum. Elleri belime dolanıyor ve bana yardım etmeye başlıyor. Hızımız ilk başta yavaş ve sabit, ama mükemmel ritmimizi çabucak buluyoruz.

Birbirimize karşı sallanıyoruz, öpücükleri göğüslerim ve dudaklarım arasında gidip geliyor. Kendini tamamen içime sokarken amım onu sıkıyor. İçimde yükselen ihtiyaç dalgası sonsuza dek sürecekmiş gibi hissettiriyor ve bu sonsuzluk neredeyse hiç yetmiyor. Ne kadar iyi hissettirdiğine ve bana ne kadar iyi davrandığına çok şaşırıyorum. Ayrıca nasıl birdenbire ortaya çıktığına ve hayatımda onun gibi bir adama ne kadar ihtiyacım olduğuna da hayret ediyorum.

Sikine daha büyük bir güçle, pervasızca biniyorum, ama o her şeyi kontrol altında tutmak için orada, sabit ve güçlü. Yoğunluk artıyor, her şey çok hızlı, daha sıcak kaynıyor. Ve çok yakında, kontrol edilemez olacak, her birimiz serbest kalmamızı ancak bu kadar uzun süre kontrol edebileceğiz. Her vuruş ısıyı biraz daha artırıyor ve kısa süre sonra kaçınılmaz arzularımız kaynıyor.

Saf içgüdü bizi biraz daha uzun süre yönlendirir.

Klitorisime bir masaj daha yapıyor, baştan çıkarıcı bir baskı uyguluyor ve ben gidiyorum. Onun için inliyorum. Vücudum mutlak bir zevkle zonkluyor, ben ona övgüler dzerken içimde dalgalanıyor. Orgazmım ruhumun çekirdeğinden yayılıyor ve üzerimde yarattığı yoğunlukla başa çıkmak için çaresizlik içinde ayak parmaklarımın uçlarını kıvrıyor.

Onu sımsıkı kavrayışım bir mengene gibi, hem kollarım omuzlarının etrafında hem de amım sikinin etrafında. Benden kaçamaz ve şimdi onun için geldiğimi gördüğüne göre, kendisinin de doruğa ulaşmasına izin vermek için ihtiyacı olan tek şey bu. İinin derinliklerinde titrediğini

hissediyorum,

Kendini içime bırakırken iniltisi uzun ve güçlü, sıcaklığı merkezimde çok güçlü.

Birbirimize yaslanırken ikimiz de terli ve nefes nefese ama çok tatmin olmuş durumdayız.

"Harikaydı," diye fısıldıyor, nefesinin sıcaklığı kulağımı gıdıklıyor. "Güzel, seksi ve müthiş bir sikişti."

Gülüyorum, nefes nefese ve neşeyle. "Aynı şey senin için de söylenebilir, koca oğlan."

Beni kendine yakın tutuyor, kucaklaşmamızı sonlandırmak için acele etmiyor, sadece tüm bunların yoğunluğunun tadını çıkarıyor.

Pelüş deri kanepeye uzandık, ben onun kollarındaydım. Genellikle kanepeler uyumak için en rahat yerler değildir. Özellikle de iki kişiyle. Ama onun yanındayken uyumayı tercih edeceğim başka bir yer yok.

Uzun bir stres ve efor gününün ardından ikimiz de dinlenirken Bear beni okşuyor, parmakları saçlarımın arasından kayıyor.

Yıllardır bu kadar rahat uyuduğumu hatırlamıyorum.

DÖRT char

ERTESİ GÜN, temizlendik, kahvaltı ettik ve kısa süre sonra Hunter ve Savvy'nin kulübesine doğru yola çıktık.

"Şu çardağı inşa etmeye geri mi döndün?" Bear'ın yanında tüfeği sürerek soruyorum.

"Acele etmiyoruz ve acele etmiyoruz. Hunter da ben de kalıcı bir şey inşa etmenin önemini biliyoruz."

"Sanırım ne zaman istersen işinden izin alabilirsin?"

"Tıpkı diğer çiftçiler gibi bir ekim mevsimi ve hasat mevsimi var."

"Bekle, ağaçları mı yetiştiriyorsun?"

Başını sallıyor. "Ne yani, arazideki tüm ağaçları, tükenip tükenmeyeceğini düşünmeden kestiğimi mi sanıyorsun?"

"Şey, evet. Çoğu insan böyle çalışır."

"Ben çoğu insan gibi değilim. Sayıları hesaplamak, ağaçların en iyi ne zaman hasat edilebileceğini ve tüm bunları sürdürülebilir bir şekilde nasıl yapacağımı planlamak gibi şeyler yapmam gerekiyor."

"Tüm bunlar... temelde fanila giymek ve baltayla bir şeylere vurmaktan ibaret olduğunu düşündüğüm bir iş için çok karmaşık geliyor."

"Yirmi birinci yüzyıldayız, Char. Tüm bunları yönetmek için bir elektronik tablo programım ve her şeyim var."

Kıkırdıyorum. "Dizüstü bilgisayarının başında çok önemli bir iş yaptığını düşünüyorum. Belki de sadece rol yapan insanlardan çok da farklı değilsinizdir."

"Hey, ben de hala dışarı çıkıp ağaçları kesmek zorundayım. Hâlâ odunculuk yapıyorum." Kendini gururla şişiriyor.

"Elbette biliyorsun, Bear. Tabii ki istiyorsun."

Sadece sırtıyor ve benim alaycılığım karşı başını sallıyor.

Hunter'ın kulübesine doğru ilerliyoruz, sevimli çift bizi karşılamak için orada ve bebek Nate kamyonundan ayrılırken Hunter'ın kollarında.

"Görünüşe göre ikiniz çok iyi anlaşıyorsunuz," diyor Savvy yaklaşırken, elleri kalçalarında.

"Evet. Birazcık," diyorum, yüzüm kızarıyor ve şimdilik hafif ifadelerle yetinmeye karar veriyorum.

"İşe koyulalım mı?" Bear, daha fazla sorudan kaçınma niyetini beyan ederek uzanıyor.

Hunter bebeği Savvy'ye verir ve ikisi birlikte çardağa giderler.

"Sanırım Bear'la gerçekten iyi anlaşıyorsun?" Savvy yüzünde bir sırıtışla, açıkça ayrıntıları araştırdığını söylüyor.

"Evet, çok geniş bir alanı var. Kendi odamı ve her şeyi kurmama yardım etti." Bu yalan değil. Eşyalarımı koymak için kendime ait bir odam var ve sabah uyanıp temizlendikten sonra eşyalarımın büyük bir kısmını kaldırdım. Gerçi duşta ve misafir odasında bir kez daha karşılaştık ama bir şekilde kıyafetlerimi yerleştirdim.

"Yalan söylemeyeceğim, bir yanım bizimle kalmayacağın için hayal kırıklığına uğradı, Char."

"Oh, sadece ayak bağı olurdum. Eminim bu ikimiz için de daha iyi olacaktır."

"Senin ayak altında olmanla ilgili değil. Değişiklik olsun diye yakınımda olman güzel olurdu. Şehir buraya çok uzak olduğu için arkadaşlığımız son bir yıldır çoğunlukla internet üzerinden devam ediyor."

"Ben çok daha yakıным. Eğer kararlı olsaydım buraya yürüyerek gelebilirdim." Yaklaşık iki buçuk mil, yani uzun bir yürüyüş olacak ama yapılabilir. "Ayrıca benim kendi arabam var ve şuradaki garajına bakılırsa senin de var."

"Kendi kadınıм olmalıyım, Char. Hunter bu konuda her zaman çok destekleyici olmuştur."

"Senin bir SUV insanı olduğunu hiç düşünmemiştim."

Sırtıyor. "Ben değilim. Yakıt tasarrufu sağlayan küçük bir sedan almak istiyordum ama Hunter teknik olarak çok fazla toprak yolda araba kullandığımızı söyledi. Aslında çoğu insanın hiç kullanmadığı dört tekerden çekiş gibi şeylere ihtiyacım var."

"Burada işler farklı sanırım."

"Öyleler. Bence burayı sevmeyi öğreneceksin, Char. İnsanlar daha arkadaş canlısı. Adını hatırlıyorlar ve onların sana yardım etmek istediği kadar sen de onlara yardım etmek istemeyi öğreneceksin. Burada herkesin herkese ihtiyacı var."

Birkaç adım atıyorum, berrak gökyüzüne bakıyorum ve temiz kır havasını ciğerlerime çekiyorum. "Bilemiyorum. Şehirde gerçekten güzel olan ve vazgeçilmesi zor olan pek çok şey var."

"Ne gibi?"

"Bütün geceyi dans ederek geçirdikten sonra gecenin ikisinde pizza alabiliyorum ve sonra taksi çağırabiliyorum, böylece sarhoş araba kullanmak gibi aptalca bir şey yapma riskim olmuyor." Savvy gülüyor. "Evet, bunu yapmak bazen eğlenceliydi. Ve evet, bunu burada yapamazsın. Ama böyle bir şeyi gerçekten ne sıklıkla yapmak istediniz? Ne sıklıkla yapabilirsin?"

Çenemi okşuyorum. "Bu kadar parasızken mi? Pek sık değil. Ama böyle bir seçeneğe sahip olmak güzeldi."

"Bahse girerim yerel barda çok eğlenebilirsiniz. Son çağrı Cuma günleri sabah ikide."

"Cumartesieleri değil mi?"

"Şey, hayır, Pazar günü kilise var ve Cumartesi günleri o kadar geç saate kadar ayakta kalmak ahlaki olmaz."

İkimiz de kıkırdadık. İkimiz de aşırı dindar değildik ama dindar olanlara da gücenmezdik.

Savvy gözlerini bana dikerek, "Bana detayları anlat," diyor. Çok kutsal olanı tartışmaktan çok günahkâr olana geçmeyi planlıyor.

"Neyin detayları?" Aptal rolü yaparak cevap veriyorum. Eve doğru ilerliyoruz, Savvy yeni doğmuş bebeğini ileri geri sallamaya devam ediyor.

"Bear ve sen. Sana platonik olarak evinde bir oda teklif etti diye gidip geceyi biriyle geçiremezsin."

"Yaptığın buydu ve ben seninle yatmıyorum, Savvy."

"Evet, birbirimizi birkaç yıldır tanıyoruz. Sen ve Bear çok farklısınız."

"O sadece iyi bir adam. Aslında çok iyi bir adam. Yardım etmek isteyen biri."

"Berbat bir yalancısın, Char."

"Ne yani, Bear'ın iyi biri olmadığını mı düşünüyorsun?"

"O konuda değil. Sadece az önce kamyonundan iniş şekliniz ya da aynı araçla buraya geri gelişiniz."

"Sonuncusu sadece verimlilik ve ilki de... ayak parmağımı çarpmam."

Bunu yapmasını engelleyen bir bebek olmasaydı kollarını şımarıkça kavuştururdu.

"Peki ya birlikte çıplak egzersizler yapsaydık, bu senin için ne ifade ederdi?" Ona sert bir bakış fırlatarak söylüyorum.

"Hiçbir şey. Sadece oduncuya en az benim kadar ve aynı hızla aşık olmuşsun."

"Bunu... bunu mu ima ediyorsunuz...?"

"Hunter ve ben mi? Tanıştığımız ilk gece mi?"

Ona gülümsüyorum. "Hoşgörülü olmanı hiç beklemiyordum, Savvy."

Dedikoducu kız öğrenciler gibi kıkırdıyoruz. "Senin adına çok sevindim, Char. Buna her şeyden çok ihtiyacın var ve sen de bunu hak ediyorsun."

Mutfak masasına oturuyoruz ve Savvy ikimize de birer fincan kahve koyuyor. Benimkini aldım ve bir yudum içtim. "En azından bunun için yargılanmadığıma sevindim. Annem muhtemelen daha doğru dürüst bir randevumuz bile yokken bir erkekle bir şeyler yapmamı hoş karşılamazdı."

"Hayat kısa, Char. Sana ne keyif veriyorsa onu yap. Senin için en iyisini istiyorum ve Bear için de en iyisini istiyorum. Senin gibi bir kız onun işine yarayabilir."

"İşlerini yoluna koymuş görünüyor. Benim ortaya çıkıp her şeyi berbat etmeme gerçekten ihtiyacı var mı?"

"Bear'ın bir yarası var. Bunu saklamakta iyi. Pek çok erkek öyledir, ama özellikle o."

Kahvemi yudumluyorum. Fazla mükemmel görünüyor ve hiçbir şey o kadar mükemmel değildir. "Sence ona neler oluyor? Endişelenmem gereken bir şey var mı?"

Savvy başını sallar. "Sana zarar vereceğini düşündüğüm bir şey yok. Ayı, daha iyi bir terim bulamadığım için söylüyorum, bir oyuncak ayı. Kimseye zarar vermez."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten hak etmedikleri sürece hayır. Hunter da öyle. Çok korumacıdır. Sakin ve tatlılar ama değer verdikleri birine zarar verirsiniz? Dişlerini gösterirler."

Savvy'nin babasıyla yaşadığı olayı ve bu konuda bana anlattığı her şeyi hatırlıyorum. Hunter'ın onu nasıl şiddetle savunduğunu.

Böyle bir durumla karşılaşacağımı sanmıyorum. Babam onlarca yıldır, annem de birkaç yıldır hayatımda değil. Bear'ın ailesi nasıldı acaba? Yoksa "olduğu" gibi mi? Bir boşanmadan bahsetti.

ve annesinin Sevgi Yuvası'nın bulunduğu araziyi satın aldığını söyledi ama başka bir şeyden bahsetmedi. Hâlâ buralarda mı?

Bu soruları sormaktan endişeleniyordum. Şu anda her şey çok tatlı ve harika. Hayatımda bir şeyler doğru gidiyor gibi görünüyor.

Şansım yaver giderse her şeyi bulduğum gibi yok edebilirdim.

BEŞ ay1

O gün tam bir hiçlik günüydü. İhtiyacımız olan çivi ve vidalar eksikti, bu yüzden günün çoğunu yerel nalbur dükkanına gidip bulmaya çalışarak geçirdik. Bulamadık, bu yüzden aradığımızı bulmak için bir sonraki kasabaya gitmek zorunda kaldık.

Aceleyle getirmemeye kararlıydık. İyi şeyler zaman alır.

Yanımda oturan kadınla ilişkim durup dururken ortaya çıkmış gibi görünse bile.

"İyi misin, Char?" Zor bir günün ardından Aşk Yuvası'na dönüyorduk. Char'ın aklında bir şey varmış gibi görünüyor ve ne olduğunu öğrenmek isteyecek kadar beni rahatsız ediyor.

"Evet, ben iyiyim. Sadece bir şeyler düşünüyorum." "Ne gibi şeyler?"

"Bilmiyorum. Sadece çok mükemmel olduğun için endişeleniyorum." Kıkırdıyorum. "Mükemmel değilim. Ondan çok uzağım."

"Peki sen nasıl değilsin?"

Düşünerek başımı salladım. "Pek iyi bir aşçı değilim. Etten vazgeçemem ve bu yüzden beni yargılayacak çok insan var. Biraz dağınık biriyim."

"Kulübenize girdiğimde gayet iyiydi."

"Evet, çünkü yıldızlar aynı hizaya geldi ve ben kıcıımı kaldırıp temizlenmeye karar verdikten bir gün sonra sen geldin. Eğer bunu yapmasaydım, teklif etmekte tereddüt ederdim." Her yerdeki kırıntılardan ve tozdan bıktım. Uğraşmak istemiyorsam yazdan önce halletmem gerektiğini biliyordum.

karıncalarla. Char'ın durumu o kadar kötüydü ki muhtemelen onu yine de davet ederdim.

Ama daha iyi bir ilk izlenim bırakmanın yanlış bir tarafı yok.

"Muhtemelen annem hayattayken onu yeterince aramamışımdır," diye ekliyorum, çeşitli günahlarımı ve başarısızlıklarımı düşünmeye çalışarak.

Char iç geçiriyor. "Aşk Yuvası'nın sana miras kaldığını söylediğinde onun öldüğünü tahmin etmiştim."

"Birkaç yıl önce. Meme kanseri. Ondan önce de pek çok şeytanla mücadele etmişti. Tek umudum artık huzur içinde olması."

Char'ın gözleri kapanıyor ve çok fazla şey anlatmış olabileceğimi fark ediyorum. Annemle ilgili sorunlarımı sormadı ama ben yine de gidip ona anlattım.

"Annenle baban boşandı mı demiştin?"

Başımı salladım. Arabayı kulübemin garaj yoluna çeviriyorum. "Kötü bir olay. Bir sürü yasal şey. Ama aslında sadece babamın işleri yokuşa sürmesiydi. Onu aldattığı çok açıktı. Bir sürü kötü söz."

"Bunu yaşadığı için çok üzgünüm."

"Bana hiç evlenmemiş olmayı dilediğini söyledi. Kendini bu şekilde incinmeye bu kadar açık hale getirmemiş olmayı diliyor. Ona bunu yaptığı için babamdan hep nefret ettim."

"Ve sanırım onunla iyi bir ilişkiniz yok?" "Dürüst olmak gerekirse, hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum." Çenemi sıvazlıyorum.

"Muhtemelen mi?"

Şu anda altmışlı yaşlarında olmalı, yani büyük ihtimalle henüz nalları dikmemiştir. Gidip onu bulmamı ve affetmemi falan mı önereceksin?"

Kamyondan çıkıyoruz. "Pek sayılmaz. Ailenizden uzaklaşmanızı anlıyorum."

"Güzel, çünkü bana kalırsa babam annemi sırtından bıçakladığında öldü."

"Ben de kontrolcü bir anneden kaçmak zorunda kaldım. Hayatımı yaşamama izin vermiyor ve her şeye benim yerime karar vermeye çalışıyordu. Yirmi iki yaşındaydım ve bazı erkeklerle görüşmemi yasaklamaya çalışıyordu."

"Oh, öyle bir anne, ha?"

"Kendini savunmak gerekirse, o çocuklar sonunda çöp oldular, ama hangi tür çöplerle birlikte olmak istediğime ben karar verdim."

Daha fazla kahkaha. "Her genç yetişkinin hakkı olduğu gibi."

Kulübeye doğru gidiyoruz, yürürken Char'ın arkasında ben varım. Onu asla babamın annemi incittiği gibi incitmek istemiyorum. Hayatımda hiç sadakatsizlik yapmadım, ama bir ilişkide birini incitmenin sadakatsizlikten daha fazla yolu olduğunu biliyorum. Sadakatsizlik bunu yapmanın en hızlı yoludur.

"Bu kadar geçmiş yeter," diyorum botlarımı tekmeleyerek ve rahatlamış bir inilti çıkararak. "Geçmişte kaldı, biliyorsun. Artık bununla uğraşmak zorunda değiliz."

"Sadece gelecek ve onun getirecekleri."

Mutfak masasına ulaşıyoruz ve onu arkadan kucaklamak için dönüyorum. "Gelecekte seni neler bekliyor, Char? O lokanta hayatının geri kalanını geçirmeyi planladığın yer olamaz."

Düşüncelere dalmışken gözleri tavana kayıyor. "Keşke dikiş, terzilik ve benzeri şeylerle daha fazla uğraşabilseydim. Kıyafetleri onarmak, basit tasarımlar falan. İnsanlara neşe vermesini seviyorum."

"Bu konuda yeteneklisin. O kadarını söyleyebilirim."

"Çaresizlik içinde başvurduğum işlerden biri şehir merkezindeki şık bir butikti. Onlardan bir daha haber alamadım, demek ki benim karşılayamayacağım kadar yüksek standartları varmış."

"Pek çok iş tanıdıklarla ilgilidir. Muhtemelen müdürün kardeşinin kuzeninin oğlunun eski oda arkadaşına gitmiştir. Ben olsam böyle bir işi alamadım diye üzülmezdim."

"Ben değilim. Alamadığım her iş için kendimi hırpalasaydım, kendimden nefret etme konusunda dünya şampiyonu olurdum. Sadece güzel olurdu."

"Hoşuna gidecek bir şeyler bulacaksın. Sandığından daha zekisin, Char. Hem de daha yetenekli."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

Onu kollarımın arasında döndürüyorum ve o muhteşem gözlerine bakıyorum. "Öyle olduğunu biliyorum."

Dudaklarım onunkilerle buluşuyor ve onun burada benimle olması kader gibi geliyor. Birbirimizi çok iyi anlıyoruz. Onu mutfak masasının üzerine kaldırıyorum. Bugün bu mütevazı küçük eteği giyiyor ve her şey gibi bu da ona çok seksi görünüyor. Elim vücutunda gezdiriyorum, her günahkâr kıvrımının tadını çıkarıyorum. Öpücüklerim dudaklarından ayrılıyor ve nefesini duyarak vücutuna yağmaya başlıyor. Diğer elim kalçalarında ve eteğinin altında geziniyor.

"Bugün seni tatmak istiyorum bebeğim," diye fısıldıyorum ona. "Seni yememe izin ver."

"Oh," diyor yüzünde şeytani bir sırıtışla. "Ye beni o zaman, seni koca ayı seni."

Başımı sallıyorum, ne kadar sevimli olduğunu görüp eğleniyorum. Külotunu bacaklarından aşağı çekerek o güzel yarığını ortaya çıkarıyorum. Dizlerimin üzerine çöküp eteğini başımdan aşağı sarkıtırken dudaklarımı yalıyorum. Onu klitorisinden öpüyorum, bana karşı ürperdiğini hissediyorum, elleri saçlarıma gidiyor, eteğinin kumaşından yukarı doğru karıştırıyor.

Dilim onun sularıyla kucaklaşıyor, ıslaklığının etrafında dolaşıyor, güzel benliğinin çevresini keşfediyor. O kadar tatlı, o kadar bağımlılık yapıcı ve ondan hiç bitmeyen bir akış var ki mutlulukla kucaklayacağım.

Dilimi içine sokuyorum ve ellerim vücudunu keşfederken sabit bir ritimle duvarlarına masaj yapmaya başlıyorum. Kıçına, kalçalarına, yanlarına sürtünüyor, göğüslerine doğru ilerliyorum. Yumuşakça inlediğini duyuyorum ve baskıyı sürdürüyorum, onu yutmaya devam ederken klitorisine masaj yapmak için bir çift parmağımı geri getiriyorum.

Daha hızlı gidiyorum, benim için inlemeye, benim için şarkı söylemeye devam etmesini istiyorum. Altımda titriyor, kıvranıyor. Bacakları omuzlarıma dolanıyor, durmamı istemiyor, onu memnun etmekten asla vazgeçmeyeceğimi bilmiyor.

Yala, em, yala, dilimi içine sok, benim için inliyor ve mırıldanıyor. O dönüp duruyor ve ben onu nasıl memnun edeceğimi öğreniyorum. Onunla ilgili her şeyi bilmek istiyorum.

Yalamalarım daha sert, daha hızlı, daha yoğun. Baldırları boynumu sıkıyor, beni daha yakın tutuyor, ona her şeyimi vermem için beni teşvik ediyor. Sesi odanın içinde yankılanıyor, sırtı eğilirken vücudu masadan kalkıyor. Benim için boşalmaya çok yakın ve ben bunun gerçekleşmesinden başka bir şey istemiyorum. Onu sabit bir ritimle yalamaya devam ediyorum ama elimden geldiğince arzuyu artırıyorum.

Boşaldığında anlıyorum. Sadece sesinin çekici bir iniltiye dönüşmesinden değil, bacaklarıyla beni neredeyse nasıl boğduğundan, amının dilimi nasıl sıkıştırdığından da.

Masanın üzerinde yatıyor, nefes nefese: önümde nefes kesici güzellikte bir kadın. Ayağa kalkıyorum, dudaklarımı yalıyorum, iyi yapılmış bir işten gurur duyuyorum.

"Lanet olsun, bu kadar iyi amcık yemeyi nereden öğrendin?"

"Bilmiyorum. Sağduyu mu? Sinyallerini mi okuyorsun?" Çenemi okşuyorum. "Belki de bir kısmı, gösteri zamanı geldiğinde çuvallamadığımdan emin olmak için eskiden porno izlemekten kaynaklanıyordur?"

Gölüyor ve yakınımnda duran bir el havlusunu bana fırlatıyor. Yüzümü siliyorum ama sinsice ona bakıyorum. Kaşlarını kaldırıyor. "İşimiz bitmedi, değil mi?"

"Sana bu fikri ne vermiş olabilir bebeğim?"

"Am yiyen ve karşılığında hiçbir şey beklemeyen bir adama benziyorsun."

"Öyleyim, ama hala seni gördüğümde sertleşiyorum ve sanırım bunu halledersem ikimiz de bundan zevk alırız."

Başını sallıyor. "Evet. Bu rahatsız edici görünüyor. Sana yardım edeyim, Bear."

Char kendini yukarı itmeye başladı. Elimi nazikçe göğsüne koyuyorum ve başımı sallıyorum. "Bu iyiliğe karşılık vermeni ne kadar istesem de, senin içinde olmaya ihtiyacım var, Char. Seni her yanımda hissetmeye ihtiyacım var."

Yumuşakça gülümsüyor. "Bu konuda seninle kavga etmeyeceğim, Ayı."

"İkna edilmeye fazla ihtiyacın olacağını düşünmemiştim." Gömleğimin düğmelerini çözmeye başladım, beş dakika önce ondan kurtulmaya hazırdım. Kot pantolonum da onu takip ediyor, boxer'larım da onlarla birlikte gidiyor. Çok geçmeden ben de onun gibi çıplak kalıyorum ve dünyada her şey yoluna giriyor. Vücudunu kendi vücudumla örtüyorum ve dudaklarım onunkilerle buluşuyor. Öpücük daha önce hiç olmadığı kadar elektriksel olarak orgazmik. Ona doyamıyorum. Bir elimi bacaklarımızın arasına götürüp seksini okşuyorum, hala ıslak ve benim için hazır olduğunu hissediyorum, ki onu ne kadar iyi boşalttığımı düşünürsek bu hiç de şaşırtıcı değil.

Bana en seksi bakışını fırlatıyor ve ben de kendimi onun yarığına getiriyorum, sonra da sikimin başını aşağı yukarı sürterek onu biraz kızdırıyorum. Ne yazık ki benden bir süre daha mahrum kaldığı için mırıldanıyor.

Sonunda ona hem onun hem de benim istediğimizi veriyorum, kendimi onun içine itiyorum. Kahretsin, o çok sıkı, çok harika. İçine girdiğimde hemen boşalmamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Ama bir şekilde kendimi tutuyorum. Sahip olduğumu hiç bilmediğim bir çeşit demir disipline sahip olmalıyım.

İçine kadar girdim ve cennetteyim. Titrediğini hissediyorum ve mırıldandığını duyuyorum ve bu bana ilerlemek için güç veriyor. Güzel bir ritme oturmadan önce en zoru o başlangıç vuruşları. Onda uyandırdığım coşkuyu görmek gezegendeki en güçlü uyuşturucu ve beni ona daha fazla, daha sert ve daha sert itiyor, çizgiyi aşmadığımdan ve onu incitmediğimden emin olmak için her zaman çok ileri görüşlü.

Kollarını omuzlarıma doluyor, öpüşmeye devam ediyoruz, o tutunuyor. Bacaklarını kavriyorum ve onu daha derine çekmeye başlıyorum, onu daha sert iterken bana olan ihtiyacıyla bayıldığını duyuyorum. Daha hızlı.

O benim her şeyimi hissederken ben de onun her şeyini hissediyorum. Bedenlerimiz tam bir şehvet ve birbirlerine duydukları ihtiyaçla iç içe geçmiş durumda. Her vuruş beni yeni bir zevk seviyesine çıkarıyor ve sadece onun da aynı veya daha iyi hissetmesini umabilirim. Bu onun vücudundan daha fazlası. Kıvranışı, bana bakışı, bana dokunuşu. Hepsi bir araya gelince kendimi gerçek bir erkeğin erkeği gibi hissediyorum. Bundan daha fazlası, onun erkeği.

Çabalarımız ve enerjimiz daha büyük bir şeye dönüşüyor. Bir o yana bir bu yana dönüyor, tırnaklarıyla sırtımı tırmalıyor, farklı tutarlılık seviyelerinde daha fazlası için yalvarıyor. Bu bir telaş ve onun geldiğini hissettiğimde, tüm vücudunun kasıldığını ve titrediğini hissettiğimde, lanet olsun, çok iyi hissettiriyor. Amcığı sikimi sıkıyor, beni zorluyor, beni kullanıyor, benden her şeyi talep ediyor.

O çok iyi. Çok harika. Ve ona her şeyi vermeliyim.

Tüm dölüm, tohumum, özüm. Beni tamamen tüketiyor. Taşaklarımdaki her damlayı ona boşalttığımı hissediyorum. Bu işte çok iyi.

Onsuz asla olamayacağımı hissediyorum.

Birlikte, nefes nefese bir karmaşa içindeyiz - son derece tatmin olmuş bir karmaşa. Kısa bir öpücük dizisi daha paylaşıyoruz, ancak diğerinin gözlerine bakarken sadece sevgi dolu gülümsemelerle kalıyoruz.

Tanrım, o çok güzel. Onu benim yapma arzusuyla doluyum. Gerçekten benim.

Hayatıma kattığı onca iyiliğe rağmen mi? Bu düşünce beni kesinlikle dehşete düşürüyor.

ALTI char

BİRKAÇ GÜN SONRA ve çardak neredeyse tamamlandı.

Tek yapmaları gereken son vida ve cıvataları tavana yerleştirmek ve proje tamamlanmış olacak.

Ağır şeyi dışarı taşımak ve destek kirişlerine yerleştirilebilmesi için bir makara sistemine bağlamak dördümüzün de zamanını alıyor.

"Sakin, sakin," diyor Hunter, ustabaşı gibi davranarak. Kaba kuvvetle kaldırma işinin çoğunu çocuklar yapıyor ama Savvy ve ben hâlâ biraz denge sağlayıp yardım ediyoruz.

Gri bir gün, rüzgar biraz sert esiyor ve mevsimsiz soğukla başa çıkmak için bir ceket getirdiğime memnunum. Yağmur kokusu da geliyor, ama sanırım Hunter çok yakın olduğumuz için karar verdi, bu yüzden fırtına esmeden önce bu işi bitirmeye çalışacağız.

"Yukarı, yukarı," diyor ve onu masanın üzerine koyuyoruz. Son yükselişine başlamak için kabloları takmaya başladı. Tüm bunları nasıl yapacağını bilmesine şaşırdım. Bu onun marangozluk tarzına benzemiyor ve Bear'ın ağaç kesme konusundaki bilgisi, ağaçlar devrildikten sonra onlarla ne yapacağına dair bir fikri olduğu anlamına gelmiyor. Yine de ikisi de ev ödevlerini yapmış gibi görünüyor ve bu işe tamamen körlemesine girmiyorlar.

Belki de Savvy ve benim yerime diğer arkadaşlarından yardım istemeliydiler. Üzerimizde biraz et var, evet, ama bayan vücut geliştiriciler değiliz.

Yavaşça, çardağın çatısını yumuşak desteklere doğru kaydırarak üzerine çıkarırlar. Uzaktan gök gürültüsü sesleri geliyor.

Bebek Nate ağlıyor. Savvy onunla ilgilenmek için koşuyor ve ben de işim bittiği için çocuklara yardım ederek onlara katılıyorum.

"Sorun yok tatlım, sadece gök gürültüsü. Sadece çok yüksek bir ses." Çok geçmeden şimşekler çaktı.

"İşte asıl endişelenmeniz gereken şey bu."

Bebek gözlerini ışıktan kaçırıyor. Peluş ornitorenk oyuncağını sıkıyor.

"Muhtemelen içeri girmeliyiz," diyorum, çocukların bizi duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Yağmur her an sağanak halinde yağmaya başlayabilir."

"Tahminler sadece çiseleme olacağını söylüyordu," diye bağıyor Hunter. "Ayrıca, bu vinci yağmurda dışarıda bırakmamam gerekiyor. Geri getirdiğimde paslanmış olduğu için azarlanma riskini göze almak istemiyorum."

"Aceleyle getirmek istemediğini sanıyordum," diyor Bear, tavanı sabitleyerek. "Zaman alan mükemmelliğe ne oldu?"

"Bunca zamandır yavaş ve istikrarlı ilerledik, Bear. Ve bitirmeye çok yaklaştık..."

Bir uğultu duyuldu. Savvy'nin telefonu. Cebinden çıkarıyor. "Aman Tanrım. Gerçekten içeri girmeliyiz çocuklar."

Bir rüzgar patlaması hepimizi savurdu. O kadar güçlü ki neredeyse kendimi de onunla birlikte hissediyorum.

"Tüm Evergreen Vadisi için kasırğa uyarısı var," diye anons ediyor.

"Çiseleyen yağmur da ne demek?" Bear alaycı bir ses tonuyla Hunter'a bağıyor.

Hunter homurdanıyor. "Tamam, desteklerin üzerine koy, ben de aceleyle garaja gireyim."

İkisi çatıyı kirişlerin üzerine yerleştiriyor. Çok sağlam değil ama şimdilik dayanacak gibi görünüyor. Hunter kayışları tahtadan çıkarıyor ve her şeyi topluyor, cihazı yukarı kaldırıyor ve makineyi toprağın üzerinde garajına doğru yuvarlamaya başlıyor.

Daha fazla gök gürültüsü, bebek Nate'i daha da rahatsız ediyor ve ağlıyor. Zavallı şey, çok korkmuş durumda ve onu sakinleştirmemizin hiçbir yolu yok. Bebekler fırtınaların nasıl işlediğini gerçekten anlamazlar.

Ama kasırğa uyarısı olduğu için, anlayabilse bile açıklamanın yardımcı olacağını sanmıyorum. Hortumlar beni de korkutur.

"Hadi, içeri girelim," diyor Bear, fırtınadan en az bizim kadar endişeli. "Gerekmiyorsa yağmurda sıırıslıklam olmanın bir anlamı yok."

"Islanmamdan hoşlandığını sanıyordum," diye fısıldadım ona.

"Çocuğun önünde böyle konuşma," diye cevap veriyor Bear mahcup bir şekilde.

"Fırtınaları anlayamıyorsa, bu şakayı da anlayamaz." "Eğlenceli bir anne olacaksın, değil mi?"

"Umarım öyleyimdir. Kim sıkıcı bir anne olmak ister ki?"

Bir gök gürültüsü daha ve hemen ardından bir şimşek çakıyor. Bu kombinasyon zavallı Nate'i ürkütmüş olmalı ki kollarını havaya kaldırıp annesine doğru pençelerini savuruyor.

Bir başka rüzgâr yanımızdan hızla geçiyor, Savvy kendini verandanın korkuluklarına yaslıyor. Rüzgâr o kadar güçlü ki pelüş ornitorenk de onunla birlikte uçuyor. Bitmemiş çardağa doğru uçarken Nate onun için bağıyor.

"Aman Tanrım," diyorum ve aceleyle onu almaya gidiyorum.

Rüzgar onu daha da yukarı fırlatıyor ve kendimi avluda onu kovalarken buluyorum. Bir şeylerin gıcırdadığını duyuyorum.

"Char, ne yapıyorsun? Çekil oradan!" Ayı bağıyor.

Ornitorenk'i tutuyorum ve sağıma bakıyorum. Çardak sallanıyor, daha doğrusu çatısı sallanıyor.

Ve bana doğru sallanıyor.

Desteklerinden kurtulduğunu görüyorum ve panikliyorum, far ışığında bir geyik gibi.

"Charlene!"

Çardağın çatısı desteklerinden kayarak sadece birkaç saniye önce durduğum noktaya düşerken yere çakıldım.

Üstümde, beni yoldan iterek ağır çardak çatısı tarafından ezilmemi engelleyen Bear var.

"İyi misin?" diye soruyor, nefes nefese, terli ve onu daha önce hiç görmediğim kadar endişeli.

Başımı sallıyorum ve kendimi toparlıyorum. Ornitorenk hâlâ bende ve biraz canım yanıyor. Bear'ın üstüme çullanması bana karşı her zamanki kadar nazik değildi. "Bir yerimin kırıldığını sanmıyorum. Çürük olabilir ama hastaneye gitmemi gerektirecek bir şey değil."

"Güzel. Seni incittiğim için özür dilerim."

Çamur içindeki çardak çatısına bakıyorum. "Birkaç çürük ve kesikten şikâyet edecek değilim; bunlar başıma bir çardak çatısı düşmesinden çok daha tercih edilebilir."

Bear kendini yukarı çekti ve sonra bana yardım etti. Beni hâlâ ornitorenk taşıırken gördü. "Gidip pelüş bir oyuncak için kendini riske atıyorsun."

"Zavallı çocuk zaten çıldırmış durumda. En sevdiği ornitorenkini de kaybetmesine gerek yok."

Ayı gülümsüyor. "Sadece eğlenceli bir anne olmakla kalmayacak, harika bir anne de olacaksın."

Kalkıyoruz ve yağmur yağmaya başlarken kulübeye giriyoruz. Ornitorenk'i Nate'e geri veriyorum ama Ayı'ya baktığımda neşeli tavrının asık suratlıya dönüştüğünü fark ediyorum.

Bu ani değişim neden? Onu böyle görmek kalbimi acıtıyor.

Kendimi tehlikeye atmam onu gerçekten bu kadar rahatsız ediyor muydu? Kaçarken tehlikeli olduğunu düşünmemiştim bile. Bilemezdim.

Yine de kalbini kırmak istemedim. O çok tatlı ve sevecen.

Tanrım, gerçek aşk bu mudur? Birini bu kadar derinden önemserken, ona en ufak bir rahatsızlık vermek için bile acı çekmek mi?

Onu istiyorum. Ona ihtiyacım var. Yüzündeki o çatık kaşları bir daha asla görmek istemiyorum. Onu seviyorum.

Ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum.

YEDİ char

Fırtına geçtikten sonra kendi kulübemize dönüyoruz. Bear geldiğimizden beri hiçbir şey söylemedi. Fırtınanın geçmesini beklemek için Hunter'ın kanepesinde kestirmeye gitti.

Ama gözlerini kapatıp öylece yattığına dair içimde bir his var. Bir şey onu derinden rahatsız ediyor.

"Hadi ama. Dökül bakalım," diyorum eve dönerken.

"Hmm?" dedi.

"Seni rahatsız eden ne? Normalde olduğundan çok daha sessizsin."

"Başım ağrıyor," diyor, ses tonu inandırıcı değil.

İçimi çektim. "Neredeyse kendimi bir çardağın altında ezdirdiğim için mi?" "Bunun hiçbir şeye faydası yok, hayır. Bunu bir daha yapma, lütfen."

"Özür dilerim. Uçmak üzere olduğunu fark etmemiştim. Sadece bebek Nate için güzel bir şey yapmak istedim."

"Biliyorum. Bunun için seni suçlamıyorum." "O zaman neden soğuk davranıyorsun?"

"Konuşacak bir şey yok" diyor, oysa konuşulacak çok şey var.

"Şu fırtınaya ne dersin? Ya da çardağın çatısını çamurdan nasıl çıkaracaksın? Ya da neden bu kamyonu köprüden aşağı sürmek ister gibi görünüyorsun?"

Homurdanıyor, ellerini direksiyona sertçe bastırıyor. "Bak Char, tüm bunlar çok fazla, çok hızlı oluyor. Seni çok az tanıyorum. Kabinimi açtım

Böylece tekrar ayağa kalkabildiniz ve evet, biraz eğlendik ama bunu olduğundan daha fazla bir şeymiş gibi ele almamalıyız."

İçimde öfke yükseliyor. Nereye varmaya çalışıyor? Birbirimize karşı hissettiğimiz her şey saf tutkuydu ve ben başka türlü ikna olamam. "Neyin var senin? Ciddi misin?"

"Neyim var benim? Ben onu tanıdıktan bir hafta sonra evlenme teklif edeceğini düşünen aşk hastası bir kız değilim."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bunu beklemiyorum, Bear. Evlilikle ilgili sorunların olduğunu biliyorum. Annenle ve tüm bunlarla."

Sorununu tam olarak söylediğimde Bear sessizleşiyor.

"Evlenmeyeceğim," dedi sonunda. "Bunu yapmayacağım. Annem gibi kendimin de incinmesine izin vermeyeceğim ve kendime başka birini incitme şansı bile tanımayacağım."

"Şu anda evlilikten bahsetmiyorum bile. Evet, biraz erken. Çocuklarımıza isim koymaya ve birlikte emeklilik planları yapmaya başlamamız gerekmiyor. Henüz değil."

"Evet, gittiğimiz yol bizi buna götürüyor ve bazen işlerin durdurmak için çok geç olduğu bir noktaya gelmesine izin vermek yerine, daha tomurcuk halindeyken önünü kesmek istersiniz."

Kulübenin garaj yoluna girdik ve o hissimla arabayı terk etti.

İçim yanıyor. Bu adam ne kadar çocuksu? Evlenip çocuk sahibi olacağımızı ve sonsuza dek mutlu yaşayacağımızı mı sanıyor?

Tam olarak istediğimin bu olduğunu boş verin. Bu fantezinin geçtiğimiz hafta içinde kafamda sayısız kez gerçekleştiğini unutun. Yine de fanteziler sadece öyledir ve birinin sizin için gerçekten doğru kişi olup olmadığını anlamamanın zaman aldığını biliyorum.

Hala Bear'ın benim için doğru kişi olduğunu düşünüyorum. Ama herkesin kusurları ve pürüzleri vardır ve Bear'ınki? Bunlar, sonuçlarından o kadar endişe duyan, mutluluğa şans tanımayacak kadar dar görüşlü ve inatçı bir adam olması.

İçeri girerken onu izliyorum. Keşke onu hissettiklerime ikna edebilseydim, ama bazen bu tür farkındalıkların kendi başınıza çözmeniz gereken bir şey olduğunu biliyorum. İçten içe, umarım hâlâ umursadığımı biliyordur. Acısını ona karşı kullanmayacağımı.

Kendine geleceğini.

Kulübeye doğru ağır adımlarla yürüyorum ve telefonum titremeye başlıyor. Şehirden arıyorlar.

"Alo?" Cevap veriyorum.

"Bayan Charlene Hill ile mi konuşuyorum?" "Benim, evet."

"Ben High Street Butik'ten Frederique Tomas. Uzun süre beklediğim için özür dilerim, ancak başvuruları sıralamak biraz zamanımı aldı, ancak sizinkiyle çok ilgilendiğime karar verdim."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ha? Oh, merhaba. Bu harika."

"High Street Boutique ailesine gerçekten uygun olup olmadığınızı görmek için sizi bir mülakata çağırmak istiyorum. Dikiş yetenekleri olan ve sorunları çözebilecek birine ihtiyacımız var ve bu kişi sizsiniz gibi görünüyor." Çok kibirli bir aksanla konuşuyordu, Fransız olmaya çalışan bir aksan, ama Atlantik'in o tarafına hiç gittiğinden şüpheliyim.

"Elbette. Beni ne zaman ve nerede istiyorsun?"

İhtiyacım olan bilgiyi paylaşmaya başladı ve ben de Bear'ın kamyonentinin kaputuna eğilerek cebimdeki peçeteye aceleyle not aldım.

"Sizi orada görmeyi umuyorum, Bayan. Hill," diyor.

Kahretsin, gerçekten istediğim iş için takip çağrısı aldım. İnanamıyorum.

Gözlerim Aşk Yuvası'na geri dönüyor.

Smithsport'ta çalışmamı gerektirecek bir iş. Buradan çok uzakta.

Titriyorum, şimdi kendimi çok stresli hissediyorum. Ne yapacağım ben?

Bear'a söylemeliyim. Kulübeye girdim ve onu bulmaya çalıştım. Dizüstü bilgisayarının başında, kendi işleriyle uğraşıyordu. "Bear?"

"Ne oldu Char?" Sesi nötr ve öyle kalması için çok çaba sarf ediyor.

"Bir iş teklifi aldım. Başvurduğum yerlerden biri nihayet bana geri döndü. En çok duymak istediğim yer de orasıydı." "Neresi orası?"

"Şehir merkezinde üst düzey bir giyim mağazasında terzi." Kendimi toparlıyorum ve iç çekiyorum. "Bu işi kabul edersem şehre geri dönmüş olacağım."

"Bu... bu harika, Char. Senin adına sevindim."

Benim adıma mutlu değil. Ya da mutlu; sadece gitmemi istemiyor. Daha açık sözlü olmaya çalışıyorum. "Yeni tanıştıktan sonra şehre dönersem üzülür müsün?"

"Beni üzüp üzmeyeceğine göre karar veremezsin, Char. Senin başarılı olmanı ve kendi mutluluğunu yaratmanı istiyorum."

Yumruklarım öfke içinde. Çok kalın kafalı. Çok inatçı. Onunla mutlu olmak istiyorum ama...

Bir yetişkin olmam gerektiğinin farkındayım. Belki de kendi bağlanma korkusunu aşamayacak bir adamla bir ilişkiye balıklama atlayamam.

Onu ne kadar istediğimin önemi yok. Onun beni ne kadar istediğinden emin olsam da.

Söz konusu olan çok şey var ve bunca zaman Bear'a, Hunter ve Savvy'ye asalak gibi davranamam.

En azından takip görüşmesi yapmalıyım. Bu sadece sağduyu. Yine de sağduyunun bu kadar acı vereceğini hiç beklemezdim.

SEKİZ char

"HMM, evet, her şey mükemmel görünüyor. Evet, eğer istersen iş senindir."

Frederique Tomas üst düzey bir butiğin müdüründen beklediğim gibi biri. Kalem inceliğinde bir bıyık, son derece şık kıyafetler ve saçını bu sabah yaptırmış gibi bir görünüm.

Bir erkekte aradığım şey bu değil.

"Gerçekten mi?" Gözlerimi kocaman açarak söylüyorum. "Öylece mi?"

"Sahibi ve işletmecisi olarak istediğimi işe alabilirim."

"Vay canına, bu harika..."

"Ne zaman başlamak istersiniz?"

Tereddüt ettim. Arayalı iki gün olmuştu. Bunca zamandır Bear'la aramız soğuktu. O mutsuzdu; ben mutsuzdum, ikimiz için de en iyisinin bu olduğunu düşündüğümüz için ikimiz de kendimizi neşeden mahrum bırakıyorduk.

En iyisinin bu olduğunu düşünüyor. En iyisini ben bilirim.

"Um," diyorum, zaman kazanmanın yollarını düşünüyorum.

"Ayarlamalar yapmam gerekiyor. Bu konuda sana geri dönmem gerekecek."

"Lütfen bana ne zaman olacağını söyler misiniz?"

"Biliyorum. Özür dilerim. Her şeyi çözmem gerekiyor. En kısa zamanda size geri döneceğim."

Kulağa Fransızca gibi gelen bir "Hrmph" çıkardıktan sonra, "Acele etmeniz iyi olur. Bu pozisyonu çok uzun süre açık tutamam."

"Benimle çalıştığınız için teşekkür ederim." Başka bir "Hrmph."

Ayağa kalktım ve butikten çıktım.

Beni dışarıda bekleyen eski dostum Tabitha, her zamanki gibi tuhaf giyinmiş. Kendi tarzını katmak için değiştirdiği eski bir elbise, el işi takılar ve gökkuşağı gibi eşarplar.

"Peki karar nedir?"

"İş aldım." Ses tonum sanki köpeğimin öldüğünü duyuruyormuşum gibi.

"Sesin çok heyecanlı geliyor."

"Evet, ben de bu konuda aynı fikirdeyim."

Tabitha liseye birlikte gittiğim ve mezun olduktan sonra da görüşmeye devam ettiğim biri. O da Savvy'yi tanıyordu çünkü ikimizin de çalıştığı lokantanın müdavimlerindendi ve biz de onu her zaman ağırlar ve bedava kahve ikram ederdik. Zor bir dönemden geçtiğimde o da bana yardım etmek istedi ama kendini sanat ve zanaatla uğraşmaya adanmış için kiraladığı yer banyolu bir dolaptan ibaret. Benim uyumam için hiç yeri yok ama yine de teklif etti.

Yerel bir kafeye gidiyoruz, bir süredir ormana kaçtığımdan beri gerçekten konuşmadığımız için bana yetişmek istiyor.

"Peki Savvy hayatta kalmayı başaran marangoz tipiyle taşrada ne yapıyor?"

"Avcı mı? Ben ona hayatta kalma uzmanı demezdim."

"Kendi kulübesini inşa etti. Çoğu erkekten daha fazla hayatta kalma mücadelesi veriyor." "Evet, ama kendi elektrik şebekesini işletmiyor ve kendi

Yağmur suyu. Sadece ormanlık ve halktan biri. Evergreen Vadisi'nde geçirdiğim zamanın genel bir göstergesi."

Yerimize oturduk ve siparişlerimizi verdik. Basit kahveler, ne Tabitha ne de ben para kazandık.

"Savvy çok mutlu görünüyor," diyorum. "Oğlu çok tatlı ve Hunter da bir erkekte isteyebileceğin her şeye sahip. İlk geldiğimde resmen göğüs eti tıttırüyordu. Bundan daha iyisi nasıl olabilir?"

Tabby kıkırdıyor. "Oraya gittiğimde biraz daha kırsal yemek yapmayı dört gözle bekliyorum."

"Evergreen Vadisi'ne mi gidiyorsun?" Bir kaşımı kaldırdım. "Orada bir ailen olduğunu düşünmemiştim."

"Hayır, ama her ay kurulan büyük bir çiftçi pazarı var. İlçenin dört bir yanından insanlar geliyor ve bence orası el sanatlarımın bazılarını sergilemek için en uygun yer. Oraya gidip mallarımı sergilememek aptallık olurdu."

"High Street Boutique gibi lüks yerlerden alışveriş yapmayan insanlar için verimli bir zemin gibi görünüyor."

"Evet, gelecekteki iş yerinin etrafında dolanarak satış yapmayacağım, Char. Beni orada sıradan bir ziyaretçi olarak görmezsen alınma."

"Yapmayacağım. Dürüst olmak gerekirse burası benim zevkime göre fazla süslü, ama iyi para veriyorlar ve hey, daha fazlası için bir basamak olabilir."

Tabitha kahvesini alıyor ve şekerle kremayı karıştırmaya başlıyor. "Peki neden bu konuda daha heyecanlı değilsin? Kıyafetlerle çalışacaksın, ben de hep bunu istediğini sanıyordum."

"Çünkü bu Smithsport'ta ya da en azından Smithsport'a yakın bir yerde yaşamam gerektiği anlamına geliyor. Ve ben bunu yapmak istemiyorum."

Arkadaşım kıkırdıyor. "Ormanda bir hafta geçirirsen medeniyetle işin biter."

"Dışarıda medeniyet var. Bu daha çok... buraya dönerken kimi arkamda bırakacağım ile ilgili bir mesele."

"Oh. Kim?" Tabitha çok meraklı bir şekilde eğilir. "Ve bu *kim* olabilir olabilir mi? Bu bir erkek mi?"

Kızardım. "Belki."

"O zaman bu bir evet demek." Daha da yaklaşıyor. "Adı ne o zaman?"

"İnanılmazsın, bunu biliyor musun?" Öfkeyle ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. "Onun adı Bear."

"Oooh, çok net bir zihinsel imaj çiziyor. Onunla ilgili zihnindeki imaj doğru mu?"

"Eğer beni omzunun üzerinden atabilecek kadar güçlü ve yakışıklı birini hayal ediyorsanız, muhtemelen hedeften çok da uzak değilsiniz."

"Bana daha fazlasını anlat o zaman. Ne iş yapıyor? Hunter gibi bir marangoz mu?"

"Hayır. Oduncu. Oduncu mu? Bir tür ağaç çiftçisi, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa? Sürdürülebilirliğe ve kaliteli odun yetiştirmeye odaklanmış bir iş yürütüyor. Arazisini kesip yakmak gibi bir şey değil."

"Buff'ın üstünde akıllı görünüyor. En iyi erkek tipi bu. İyi biri mi?"

"İnanılmaz. Ve tatlı. Ve verici. Ve özverili, ve sadık, ve şefkatli, ve..."

"O mükemmel. Anladım."

İçimi çektim. "Ben öyle demezdim."

"Demek burası işin tatlıya bağlandığı yer. Ne oldu? Horluyor mu?"

"Tek sorun bu olsaydı, cennette olurdu. Hayır. Bundan çok daha kötü bir şey var."

"Horlamaktan daha kötü ne olabilir?" "Bağlılık sorunları."

Tabitha bana bakarken kahvesini yudumluyor. "Bir hafta sonra bunun için mi endişeleniyorsun?"

"Birbirimize karşı hissettiklerimiz gerçekten çok derin, Tabitha. Bu sadece bir kaçamak değil. Bu gerçek gibi. Ve sorun da bu gerçeklik. Beni incitmekten korkuyor."

"Sana nasıl zarar verecek? Seni zaten incitiyor gibi görünüyor."

"Ben de öyle düşünüyorum, değil mi?" Kollarımı havaya kaldırıyorum. "Ama bağlılık onda bir sorun. Annesi babası tarafından çok kötü incitilmiş ve evliliklerini lanetlemiş. Bu yüzden asla evlenmek istemiyor. Ya da öyle görünen bir şey bile yapmak istemiyor."

"Oof. Ben buna kırmızı bayrak derdim ama sanırım nereden geldiğini anlayabiliyorum. Kimsenin ona çok yaklaşmasına izin veremez, yoksa onları incitme riskine girer. Sanırım babası onu aldattı?"

Başımı salladım.

"Evet, bu en kolay yol, ama kontrolünüz dışında bir şey bile olabilir. Trajik bir kaza gibi. Ya da kanser gibi. Size bu kadar yakın birini kaybederseniz, onu çok incitirsiniz."

"Ama bu çok saçma. Size zarar verebilecek her şeyden kaçamazsınız. Hayat böyledir. İyi şeyler vardır. Kötü de vardır. En iyisi iyi zamanların tadını çıkarmak, yoksa sefalet dolu bir hayatı kabullenmiş olursun."

Tabitha sözlerimle birlikte başını sallayarak kahvesini yudumluyor. "İşler böyle yürüyor, evet. Peki, onun bu konuda ikna olmasını bekleyecek misin?"

O küçük çubuklardan biriyle kahvemi karıştırarak yere çöküyorum. "Bilmiyorum. Bu iş benim için büyük bir kapı. Evergreen Valley'de kalırsam, günde iki buçuk saat işe gidip gelmek istemiyorsam bu işi kabul edemem."

"Sadece benzin masraflarını düşünün."

"Yani ya bu işi alıp kendi başıma yapmaya çalışacağım ya da Bear'ın yanında kalıp kafasını kışından çıkarmasını umacağım. O zaman orada gerçekten bir şey olduğuna dair bahse girmeliyim. Yani, haklı olabilir. Belki de ben

Ŗu anda öfkeli bir tutkuyla kör olmuş durumdayım. Ya da Ŗehvet. Beni kendisine karşı Ŗehvetlendirmekte çok başarılı."

Tabitha başını sallayarak bana bakıyor. "Devam et."

"Kafa karıştııcı, tamam mı? Ne yapacağımı bilmiyorum. Bu sadece..." Hoşnutsuz bir "Argh!" çıkardım. Diğer kafe müşterilerinden bazıları bana doğru dönüyor ve birden kendimden utanıyorum.

"Bana göre cevap oldukça basit," diyor Tabitha. "Onunla bir yetişkin gibi konuşmalısın. Duygularını belli etmelisin."

"Bunu denedim ve..."

"Ona açılmazsa, gideceğini söyle. Bunun ne anlama geldiğini anlaması gerek. Eğer bunun için kafasını kışından çıkaramazsa, o zaman seni hak etmiyor demektir, kızım."

Başımı sallıyorum, sözlerini anlıyorum. Haklı olduğu bir nokta var. Onu aceleye getirmek istemiyorum ama bana karşı soğuk davranmayı bırakmasını ve asla gerçekleşmeyecek bir şey için tüm hayatımı raydan çıkarmasını da bekleyemem. Dışarıda kendini "inatçılığa" adanmış bazı erkekler var ve Bear da onlardan biri olabilir.

Her şeyi söylemek yapmaktan daha kolay. Onunla yüzleşmek istemiyorum. Onu incitmek istemiyorum, tıpkı onun beni incitmek istemediği gibi.

Ama eylemsizlik ikimize de daha fazla zarar verecek. Bunu çözmek zorundayız.

Birlikte.

DOKUZ

ay1

GÜNEŞ HALA DIŞARIDA.

Elimde de bir bira var. Ben tamamen sosyal bir içiciyim. Barda ya da büyük bir yemekte veya partide olmadığım sürece, bunun pek bir anlamı olduğunu düşünmüyorum.

Şimdi anlıyorum.

O uyuşukluğu istiyorsun. Acıyı o kadar yoğun hissettirmeyecek bir şey.

Nasıl çalışacağı hakkında hiçbir fikrim yok ama oradayım, arka verandada gün batımını izliyorum.

Tek başına.

Ayaklarımı tekmeleyerek, kafamı kurcalayan düşüncelerden uzaklaşmaya çalışıyorum.

Ben.

Yalnızlık.

Çok güçlü. Özellikle de birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu Birini. Onu sadece seks için değil, çok yoğun bir şekilde istemek. Gülüşünü, kahkahasını, zekasını özlüyorum. Onunla ilgili her şeyi özlüyorum.

Onu incitmek

istemiyorum. Belki de

çoktan incittim.

Kendime buradaki acının onu içeri almaya çalışmaktan daha az olduğunu söylüyorum. Acımasız bir yaradan ziyade kalbe hızlı bir kesik.

Hala acıtıyor. Hala onu istiyorum.

Evliliğin sahte olduğunu kendime hatırlatıyorum. Sadece annem değil. Kırılan kalplerin ve yuvaların, birbirine ihanet eden insanların, hatta bazen şiddetin hikâyeleri.

Bir kadına asla böyle şeyler yapmayacağımı söylemek istiyorum. Sonsuza kadar sadık olacağımı, her zaman sevgi dolu bir koca olacağımı.

Herkes kendini böyle yüksek standartlara tabi tutuyor. Böyle şeylere karşı bağışıklığım olduğunu düşünmekle aptallık mı etmiş olurum?

Acıyı gerçekten uyuşturmaya ne zaman başlayacağını merak ediyorum.

Evde ayak sesleri var. Anahtarı olduğu için Char olduğunu varsayıyorum ve bir hırsızın böyle uzak bir eve girmeye zahmet etmesi için aptal olması gerekir.

"Hey, Savvy," dediğini duyuyorum telefonda. "Evet, şehirden yeni döndüm."

Bir yudum daha alıp dinlemeye devam ediyorum.

"Evet, eğer istersem iş orada. Sadece işi kabul edersem nasıl yapacağımı bulmam gerekiyor. Burada kalamam, neredeyse üç saatlik bir yol. İşe gidip gelmek için çok fazla yol var."

Kalbimde derin bir çukur oluşuyor. O gidiyor.

Beni terk ediyor.

"Evet, bu konuyu onunla konuşmam gerekecek. Bunu nasıl karşılayacağı konusunda hiçbir fikrim yok. Korktuğum şey de bu."

Onu kendimden korkuttum mu? Bunu duymayı hiç istemedim.

Onu asla incitmek istemedim. Ona zarar vermek. Yine de bir şekilde yaptım.

Cam şişeyi daha sıkı tutuyorum. Neden bu kadar umursayayım ki? İkimiz de bunun ne olduğunu biliyoruz. Bir kaçamaktı.

Şehvet. Aşk değil. Ben aşk için yaratılmadım ve öyle olduğumu düşündüğüm için de aptalın tekiyim.

"Gitmek isteyip istemediğimi bilmiyorum. Burada geçirdiğim zamandan gerçekten keyif aldım, Savvy. Sen ve Hunter çok nazik ev sahipleri oldunuz ve Bear... Bear benim için dünyalara bedel."

O neden bahsediyor?

"Onunla ne yapacağımı bilmiyorum. Sanırım onu seviyorum. Onu sevdiğimi bildiğimi söylemek istiyorum. Ama yine babası olacağına dair korkularının üstesinden gelemiyor. Bana zarar vereceği, hayatımı çekilmez hale getireceği ve beni ömür boyu korkutacağı korkusundan kurtulamıyor."

Sandalyemde doğruldum ve şişeme baktım.

"O bunların hiçbirini yapmayacak kadar tatlı biri. O babası değil. Böyle şeyler yapması kaçınılmaz değil. Ama o bunu göremiyorsa, ben de görmesini sağlayamam. Burada onunla birlikte olmak istiyorum, ama eğer kendine gelemezse

kalamam. Eğer yalnız ve sevilmeyen biri olacaksam, yalnız, sevilmeyen ve parası ödenen biri olmayı tercih ederim."

Ben ne yapacağım? Kafamda senaryolar canlandı: nankör olduğunu, bana paspas gibi davrandığını düşündüm. Bu sözleri hatırlıyorum. Bunlar babamın annem hakkında bana yutturmaya çalıştığı sözler.

"Düşünmem gereken çok şey var. Seninle sonra konuşuruz Savvy."

Hepsi saçmalıktı. Ve yine de, o olmamak için verdiğim tüm sözlere rağmen, işte onun kalıbına giriyorum.

Yine de kendimi durdurdum. Bundan daha iyi olabilirim.

Yoluma devam edebilirim. Uyum sağlamalıyım. Değişmeliyim.

Korkunç bir hata yapmadan

önce. Şişeyi yere bıraktım.

Arka kapı a r a l ı k t ı , onun konuşmasını bu kadar iyi duyabilmemin tek nedeni buydu. İçeri girdim ve Char'ın buzdolabına bir şeyler koyduğunu gördüm. "Charlene." Sesim onunla konuşurken olduğundan daha kararlı, daha güçlü,

uzunca bir süre.

Ama sonunda beni görmek için arkasını döndüğünde yerinden sıçramasına neden oldum. "Ayı! Evde olduğunu sanmıyordum."

"Kamyonum garajda. Ben de arka verandada korkunç bir hata yapmaya çalışıyordum. Başaramadım."

"Yaptığına sevindin mi?"

Kollarımı kavuşturuyorum. "Demek gidiyorsun, ha?" "Savvy ile konuşmama kulak misafiri mi oldun?" Başımı salladım.

Derin bir nefes alır. "Takip görüşmesi iyi geçti. Beni mümkün olan en kısa sürede istiyorlar. Eğer orada çalışacaksam bir şeyler bulmam gerektiğini söyledim."

"Bu işi istiyor musun, Char?"

Sustu. "Hem evet hem hayır. Gitmek istemiyorum, Bear. Burada seninle kalmak istiyorum. Sana karşı o kadar yoğun şeyler hissediyorum ki sensiz bir hayatı düşünmek bana acı veriyor. Ama bana karşı soğuk davranmaya devam edeceksen, herhangi bir bağlılıktan yüzüme bile bakmayacak kadar korkacaksan? Ben de böyle bir ortamda bulunmak istemiyorum. Burada oturup beni sevmene izin verip veremeyeceğini anlamayı beklemektense şehirde başka bir şeyler yapmaya çalışmayı tercih ederim."

Gözlerinde yaş var. Bunu yapmak istemiyor. Gitmek istemiyor.

Ve onun ağlamasını istemiyorum.

Kalbim onun için çarpıyor. Ona ihtiyacım var. Ona o kadar çok ihtiyacım var ki, bu çok güçlü. Eğer gitmesine izin verirsem, bunu asla unutamayacağım. Yalnız ve mutsuz olacağım, öğleden önce viski içen nefret dolu yaşlı bir adama dönüşeceğim. Char'ın güneş ışığı olmadan, umutsuzum.

Ona doğru gittim. Kollarımı ona doladım ve gözlerinin içine baktım. "Her şeyimizi verelim, Char. Bir şeyler ters gidebilir. Değişebiliriz. İkimizden biri beyin anevrizması geçirip ölebilir, kaderi durduracak gücü kalmayabilir. Ama buna bir şans vermezsek ikimiz de kendimizden nefret edeceğiz."

Başını sallıyor, yüzünde uzun zamandır ilk kez gördüğüm bir gülümseme var. "Yani artık aptalca nedenlerle beni kendinden uzaklaştırmayacak mısın? İlişkimize gerçek bir şans verecek misin?"

"Konuşmamız gerekiyor. İletişim kurmalıyız. Bazen kalın kafalılığımı anlamak biraz zaman alabilir ama umarım bazen aptallığımı görmezden gelebilirsin. Ben de işleri yoluna koymak için aptallığımı aşmaya çalışacağım."

"Hey, seni temin ederim, ben de bazen aptal olabiliyorum. Bu iki yönlü bir yol, dostum."

"Yine de mükemmelsin. Ve aksini duymak istemiyorum." "Kesinlikle katılmıyorum."

"O zaman aynı fikirde olmadığımızı kabul etmemiz gerekecek bebeğim. Ama ben bu işi başaracağım. Benimle kal ve birlikte harika bir şey inşa edelim."

Başını sallar. "Seni seviyorum, Ayı. Tüm kalbimle ve tüm ruhumla."

"Ve seni seviyorum. Eğer aşktan başka bir şey olsaydı, parmaklarımın arasından kayıp gitmene izin verirdim."

Onu sıkıca tutuyorum. Onu bırakmayacağım.

Neredeyse korkunç bir hata yapıyordum, çünkü bir taahhütte bulunmaktan korkuyordum.

Ama sahip olduğum tek şey aşk ve şimdiki zaman.

Gelecek ne getirirse getirsin, geldiğinde onunla başa çıkacağım.

epilogue

CHAR

Bear'la kavgamızın ve barışmamızın üzerinden birkaç hafta geçti.

Ve çok tatlılardı.

Bunun gerçek bir şey olabileceğini anladığımızdan beri, yaptığı küçük şeyler o kadar güzel ki, sonsuza dek inancımı daha da gerçek kılıyor.

Odasındayım, yıllar içinde tembellik ya da zamansızlık yüzünden giysilerinde açılan ve sayıları giderek artan diğer delikleri onarıyorum. Çok fazla var. Ağaçların ve keskin nesnelerin etrafında çalışmak, giysilerinizi mükemmel bir şekilde sağlam tutmak için en iyi reçete değil.

High Street Butik'teki işi kabul etmeme rağmen Bear beni Evergreen Valley'de Clara adında yaşlı bir kadın tarafından işletilen küçük bir terzi dükkanına getirdi. Savvy zaten onunla çalışıyordu ve beni memnuniyetle başka bir çırak olarak yanına aldı. Yaşının ilerlediğini ve emekli olmak istediğini belirtti. Kendi çocukları onun zanaatına ilgi duymuyor, bu yüzden bizim onun halefi olmamızı istediğini belirtti, çünkü Evergreen Valley gibi bir kasabanın her zaman terzilik ve kıyafet yama yapabilecek birine ihtiyacı olacak.

Bu, toplumuma katkıda bulunmak için yapmaya değer bir kariyer. Ayrıca, en iyi arkadaşım ile çalışıyorum. Sevilmeyecek ne var ki?

Bir pazen gömlek daha yamandı. Bear'ın giysilerindeki deliklerin çoğu o kadar küçüktü ki neden onları fark etmediğini anlıyordum.

Aşk Yuvası'nın ön kapısının açıldığını duyuyorum ve onunla buluşmak için işimi bitiriyorum. Burayı ilk geldiğim zamanki halinden daha çok bir eve dönüştürdüm, kesinlikle bekâr evi havası vardı. Bazı bitkiler, bazı sanat eserleri, burası artık bir ev ve umarım önümüzdeki on yıllar boyunca da ev olarak kalır.

"Evine hoş geldin Ayı," diyorum, yüzümde sinsi bir gülümseme, sevecen bir ev kadını rolü oynuyorum.

Bear, ağaç mahsulünü takip etmek ve hazır olanları kesmek gibi günlük işlerini yapmaktan hafifçe terlemiş durumda. Hiç şu anki kadar erkeksi görünmemişti.

"Selam bebeğim," diyor, günün yorgunluğuyla. Plastik bir torbayı kaldırıyor ve mutfak masasının üzerine koyuyor. Bu akşam soğuk etler var, yani akşam yemeği için acelemiz yok. O pek iyi bir aşçı değil, ben de ondan biraz daha becerikliyim. Dışarıda yemek yemeye devam etmek istemiyorsak bu işi biraz benim üstlenmem gerekebilir. Savvy bu konuda şaşırtıcı derecede yetenekli; belki bana birkaç ipucu verebilir.

"Hasat iyi görünüyor mu?"

"Harika görünüyor. Ama senin kadar iyi değil." Kollarını belime doluyor ve beni kendine çekerek bir öpücük için eğiliyor.

"Evet, ama her şey görecelidir. Aynı şeyi senin ne kadar nefis görendüğün için de söyleyebilirim, Ayı."

Bear'la geçirdiğimiz tüm bu zaman boyunca birbirimiz için ne kadar önemli olduğumuzu sürekli olarak fark ettik. Birbirimizin hayatını nasıl iyileştirdiğimizi. Bear'ın arkadaşları vardı ama günün sonunda eve hep yalnız gelirdi. Bunun onu çok fazla etkilemesine asla izin vermedi, ama şimdi burada onu beklediğim için geri dönmek için sabırsızlanıyor.

Benim için mi? Artık evsiz kalma endişesi taşımadığım gerçeğinin ötesinde, bana sevebileceğimi hatırlatıyor. Birinin beni ben olduğum için isteyebileceğini. Hayatta kalmak için mücadele ederken ya da annemin toksik etkisi altında yaşarken tüm bunları unutmak benim için çok kolaydı. Bana mutluluğun gerçekte ne olduğunu gösteriyor, daha önce gerçekten bildiğimi sanmadığım bir şey.

Kucaklaşmamız sona eriyor ve o sevgi dolu gözleriyle bana bakıyor. "Sanırım her şey halloldu, o zaman."

"Neymiş o?"

"Seni benim yapacağım." "Ben zaten seninim, Ayı."

"Hayır, hayır, resmi olarak demek istedim." Benden bir adım geri çekildi ve tek dizinin üzerine çöktü.

Değil, değil mi? O kadar yer varken burada mı?

"Charlene, ben süslü bir insan değilim ve olacağımı da hiç sanmıyorum. Benim için burada, bu aşk yuvasında seninle birlikte olmak hayal edebileceğim en romantik şey. Burası bizim evimiz, aşkımızı büyüteceğimiz yer.

Birbirimize. Ve umarım, bir gün ailemizi büyüteceğimiz yer. Bu duvarların tüm neşeyi, kahkahaları, mutlu inlemeleri, her şeyi ve aradaki her şeyi birlikte içermesini istiyorum."

"Bear, sen gerçekten..."

"Bu sonsuzluk meselesinde isteksiz davrandığımı biliyorum. Seni incitmek istemiyorum. Kendimi de incitmek istemiyorum. Ama sana ihtiyacım olduğunu inkar edemem. Bir süredir bu soruyu sormak için kendimi hazırlamaya çalışıyordum ve bu yüzden şimdi yapıyorum. Seni süslü bir Fransız restoranına falan götürmek için beklersem, sanırım cesaretimi kaybedeceğim."

Bu onun için çok zor olmalı. Korkularını biliyorum. Endişelerini. Her şeyin ne kadar kolay bozulup dağılabileceğini. Yine de bana olan ihtiyacını inkâr edemez ve ikimiz de bu gerçekle yüzleşmek zorundayız.

Küçük kadife bir kutu çıkarıyor. Bunu gerçekten yapıyor.

"Korkularımı yatağa atmama yardım et, Char. Evlen benimle. Birlikte güzel bir şey inşa edelim."

Ben de gerçeği inkar edemem. Onun bana ihtiyacı olduğu kadar benim de Bear'a ihtiyacım var. "Evet!

Elbette seninle evlenirim, Bear."

Parmağıma şık bir elmas yüzük takıyor ve sonra kollarını bana dolayarak beni kendine çekiyor. Dudaklarımız ilk kez nişanlı olarak tekrar buluşuyor. Elleri vücudumda geziniyor, kıcımın etrafında kıvrılırken ona olan şehvetimi ateşliyor ve beni ona yakın tutuyor.

"Çok gerginim ama sen yanımda olduğun sürece, bebeğim, bizi durdurabilecek hiçbir şey olduğunu sanmıyorum."

Başımı sallıyorum ama ona günahkâr bir bakış fırlatıyorum. "Benim hakkımda ne hissettiğini söylemek yerine bana göstermeye ne dersin?"

Bir kaşını kaldırıyor. "Oh, yapmamı istediğin şey bu, ha?"

"Tam olarak yapmanı istediğim şey." Eğildim ve kulağına fısıldadım, "Sen buraya gelip bana evlenme teklif etmeden önce bile senin kemiklerini kırmayı planlıyordum."

"Dolambaçlı ve doyumsuz, sen benim hayalimdeki kızsın, bunu biliyor musun?"

Beni kucağına aldı ve kulübenin içinde taşımaya başladı. Ardımızda kıyafet izleri bırakıyor ve büyük, kral boy yatağına ulaştığımızda, kot pantolonunu ve boxer'ını aceleyle çıkarıyor ve ikimiz arasında sadece et bırakıyor.

Elini vücudumda gezdirirken tüm o etler mutlak bir arzuyla tutuşuyor, tüylerim diken diken oluyor, dokunuşuna o kadar açım ki. Vücuduma öpücükler yağdırırken kaba yanakları yüzümü gıdıklıyor ve

Kıvrımlarıma inerken her biriyle küçük bir nefes alıyorum. Aleti kalçama sürtünüyör, bana sahip olabileceği düşüncesiyle anında sertçe zonkluyor.

Vücudunun her bir parçasından zevk alıyorum, ağaç kesmenin zor işlerinden dolayı kaslı ve güçlü. Bear için görünürde çekici kaslar yok, o sadece yüzde 100 saf erkek ve ben buna kesinlikle bayılıyorum. Günlerimin geri kalanında sadece ve sadece benim olacağını bilerek, kas yapısının her kusurlu kıvrımını öğreniyorum.

Becerikli elleri formumdan aşağı ve bacaklarımın arasına kayıyor, klitorisimi ovuyor ve onun için damlayan ıslaklığımdan emin oluyor. Benimle alay ederken ürperiyorum, dokunuşu çok iyi, ama bu adamın bana gerçekten yapabileceklerinin sadece başlangıcı.

"Bu kadar güzel olduğuna inanamıyorum. Gerçekten bana ait olduğuna inanamıyorum," diye fısıldıyor, nefesinin sıcaklığı beni gıdıklıyor ve çılgına çeviriyor.

Eliyle vücudumu okşuyor, hassas tenimle alay ederken sikini yarığma kadar indiriyor. Bacaklarımın arasına uzanıyorum ve o sıcak uzunluğu tutuyorum, onu okşuyorum, karşılığında titrediğini hissediyorum.

Onu amıma doğru yönlendiriyorum, bacaklarımı onun için açıyorum ve onu daha yakına çağırıyorum. Davetimi memnuniyetle kabul ediyor, kısa süre sonra sikinin başının klitorisimi dürttüğünü ve ardından girişimi dürttüğünü hissediyorum. Kendini içeri itiyor ve lanet olsun, bunun ne kadar iyi hissettirdiğini asla unutamayacağım. Onun içimde olması, beni becermesi. Mutluluktan haykırıyorum; hemen ardından bana özensiz bir öpücük veriyor, amım onun uzunluğunun etrafında sıkılırken ona yaptığım şey için minnettarlığını gösteriyor.

Kollarımı omuzlarına dolayarak onu içeri itiyorum, sikinin etrafında sürtünüyorum. Ben de onu becermeden beni becermeyecek. Onu derinlere çekiyorum, sıkıyorum, gıcırdatıyorum, beni daha sert alması için onu zorluyorum. Birbirimizi tanıdığımız onca zaman boyunca, her birimizin gerçekten nasıl hoşlandığını öğrendik. Beni ne kadar sert almasını istediğimi, yolculuğun ne kadar kademeli olmasını istediğimi. Tam içime girerken kıcını sıkmam gerektiğini biliyorum; bu ondan her zaman memnun bir hırıltı çıkarıyor.

Birbirimize çok bağlıyız. Birbirimiz için çok çaresiziz.

Bacaklarımı onun etrafında kapatıyorum, kalçalarımı ona doğru itiyorum, yaptığımız her küçük şey içime yakıcı bir mutluluk gönderiyor. İçimdeki sıcaklık gittikçe daha sıcak yanıyor.

"Daha sert," diye ısrar ediyorum. Normalde istediğimden daha fazlasını istiyorum. Bana verebileceği her şeyi. Son damlasına kadar. Her vuruş güzel bir şey,

daha büyük bir şey, inanılmaz bir şey. Daha yüksek sesle haykırıyorum, sesim odada yankılanıyor. Kendimi ona doğru itiyorum, olabildiğince yakın olmak istiyorum. Her şeyin yoğunluğu çok fazla.

Özellikle de aşkımızın ritmiyle klitorisimi ovarken. Tutunmak için mücadele ederken tırnaklarım sırtını yırtıyor, hissettiklerimin katıksız gücü kontrolden çıkıyor. Sürekli, cinsel ritim onun için çılgınlıklarımın altında duyuluyor, hepsi o son, tamamen güçlü doruğa giden bir senfoni.

Vurduğunda, çok sert vuruyor. Görüşüm bulanıklaşıyor, kaslarım kısa bir süreliğine geriliyor ve sonunda bu buluşma yolculuğu boyunca benden kaçan o rahatlamayı yaşıyorum.

Bear tam yanımda. Beni sıkıca tutuyor, beni hala beceriyor, tüm bunlardan alabileceğim her zevki almama izin veriyor. Beni aşağıda tutuyor, siki sonunda vücudum olan cenneti daha fazla kaldıramıyor. İçimde patlıyor, ısısı o kadar güçlü ki beni sular altında bırakıyor, dolduruyor, hepsi mükemmel bir adamdan mükemmel bir son.

Derin nefes alıyoruz, birbirimize sıkıca sarılıyoruz, yoğun ışıltının tadını çıkarıyoruz.

"Bunu sana neredeyse her seferinde söylediğimi biliyorum," demeyi başarıyor, "ama bu inanılmazdı. Sen inanılmazsın, Char. Ve umarım bunu asla unutmazsın."

"Ben sadece seninle inanılmazım, Ayı. Birlikte inanılmaz olabiliriz."

Beni arkamdan kucaklamak için yatakta kayarken kıkırdıyor, eli karnımın üzerinde, burnu saçlarıma gömülü. Kucaklaması çok sıcak, çok harika. Bu dünyadaki en rahat şey ve ben hayatımın geri kalanında her gün bu rahatlığı yaşamaya kendimi adadım.

Bear bana zarar vermeyecek. Ben de ona zarar vermeyeceğim.

Ailesine ne olduğunu söyleyemem. Onlar için işler nerede yanlış gitti. Belki de yanlış nedenlerle evlendiler.

Ama şunu söyleyebilirim ki, artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.

Biz.

Sonsuza kadar birlikte olacağız. Bir aile kuracağız, bir yuva inşa edeceğiz. Hepsi bu harika aşk yuvamızın içinde.

* * *

3. Kitabı Şimdi Sipariş Edin!

THE MEN OF EVERGREEN MOUNTAIN

THEIR
Secret
HIDEAWAY

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

FRANKIE LOVE

about the author

Frankie Love'dan ücretsiz buharlı bir okuma almak için [BURAYA](#) tıklayın!

Frankie Love kötü çocuklar ve dağ adamları hakkında pis-tatlı hikâyeler yazıyor. Frankie kendi sakallı ateşlisine gülünç bir şekilde aşıktır, ilk görüşte aşka ve sonsuza dek mutluluğa inanır. Ayrıca hızlı bir sevişmenin gücüne de inanıyor.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.